

Beklag niet vervolgen van strafbare feiten

(artikel 12 Sv.)

Aan het Gerechtshof te 's Gravenhage

Geeft te kennen:

Hüseyin Baybasin, thans gedetineerd in de penitentiaire inrichting P.I. Haaglanden,

Locatie Zoetermeer, voor deze aangelegenheid woonplaats kiezende te Amsterdam, op het kantoor van mr. A.G. van der Plas, Prinsengracht 708, 1017 LA Amsterdam, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd dit klaagschrift te ondertekenen en in te dienen;

Namens klager is op 10 april 2007 bij het Landelijk Parket schriftelijk aangifte gedaan

I. tegen **mr. J. Demmink**, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie

ter zake van:

1. pedofilie, als strafbaar gesteld in de artt. 244 en 245 jo. art. 5 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht, meermaals gepleegd sinds ten minste 1990 in Turkije en andere landen;
2. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving van Hüseyin Baybasin, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, gepleegd vanaf 1995 in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland, alsmede van al die misdrijven

die sinds 1995 jegens Baybasin zijn gepleegd in Nederland en/of elders en die (als uitgelokt en/of medegepleegd door mr. J. Demmink) in direct verband staan met voornoemde misdrijven, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meineed, valsheid in geschrifte, schending van geheimen, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling en ambtsmisdrijven;

3. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens klager, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

II. tegen **mr. H.M.P. Hillenaar**, officier van justitie,

ter zake van:

1. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving van Hüseyin Baybasin, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, gepleegd vanaf 1995 in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland, alsmede van al die misdrijven die sinds 1995 jegens Baybasin zijn gepleegd in Nederland en/of elders en die (als uitgelokt en/of medegepleegd door mr. H.M.P. Hillenaar) in direct verband staan met voornoemd misdrijf, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meineed, valsheid in geschrifte, schending van geheimen, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling en ambtsmisdrijven;
2. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens klager, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

III. tegen NN,

ter zake van:

1. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en

wederrechtelijke vrijheidsberoving,
alsmede van alle overige jegens Baybasin sinds 1995 in en
buiten Nederland gepleegde misdrijven in het kader van
bovenvermeld complot, zoals bijvoorbeeld (maar niet
uitsluitend) meineed, valsheid in geschrifte, schending van
geheimen, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling en
ambtsmisdrijven.

2. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had
en heeft het plegen van misdrijven jegens klager, als strafbaar
gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot
heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

Kopie van de schriftelijke aangifte van 2 april 2007, zoals aangepast en
aangevuld per 10 april 2007 gaat hierbij als **bijlage 1**.

Bij schrijven van 13 juli 2007 heeft de Hoofdofficier van Justitie, Hoofd
Landelijk Parket, aan de advocaten van klager meegedeeld geen
aanleiding te zien om op basis van de gedane aangifte een
opsporingsonderzoek te gelasten of tot vervolging over te gaan
(**bijlage 2**: brief d.d. 13 juli 2007 van mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen
aan mr. A.G. van der Plas en mr. P.H. Bakker Schut).

Klager heeft een rechtstreeks belang bij de vervolging van voormelde
strafbare feiten en personen om redenen als hieronder vermeld:

I. Inleiding

1. Klager is een vooraanstaande Koerdische zakenman en telg uit
een voornamelijk Koerdische families in het zuidoosten van Turkije.
In zijn jeugd is klager in dienst van de Turkse staat opgeleid.
Gedurende zijn latere werkzaamheden voor de Turkse staat als
politiek-economische functionaris van een geheime eenheid, heeft
hij kunnen kennis nemen van de illegale activiteiten waaronder de
deelname aan de handel in drugs, waaraan sommige Turkse

overheidsfunctionarissen zich in die tijd schuldig maakten. Deze gedetailleerde kennis over de betrokkenheid van de Turkse staat bij de drugshandel, heeft klager - nog vóór het Susurluk incident en de nasleep daarvan - na zijn vlucht uit Turkije begin jaren negentig uitvoerig in diverse buitenlandse media geëtaleerd. Nadat klager in 1984 in Engeland was gearresteerd en na enkele jaren door bemiddeling van de Turkse overheid weer was vrijgelaten, heeft hij na terugkeer in Turkije geweigerd om verdere activiteiten voor de Turkse staat te verrichten. Hij is zich toen in toenemende mate gaan inzetten voor de zaak van de Koerdische beweging. Vanaf dat moment is hij in Turkije aan willekeurige strafvervolgingen bloot gesteld geweest, in het kader waarvan hij aan diverse soorten martelingen is onderworpen. Ook zijn er moordaanslagen op hem gepleegd, waarna klager eerst in Turkije is ondergedoken en vervolgens uit Turkije is gevlucht. Klager heeft in de jaren na zijn vlucht uit Turkije en tot zijn arrestatie in Nederland in maart 1998 substantiële ondersteuning gegeven aan de Koerdische beweging en is bijvoorbeeld ook opgetreden als één van de oprichters van het in Brussel gevestigde Koerdische parlement in ballingschap.

2. In 1995 verzocht Turkije de Nederlandse autoriteiten om de uitlevering van klager, die op dat moment in Nederland verbleef. Bij vonnis d.d. 28 oktober 1997 verbood de kort gedingrechter te Den Haag de Minister van Justitie gevolg te geven aan dit inmiddels toegestane verzoek van Turkije op grond van eerder plaatsgevonden martelingen van klager in Turkije en het reële gevaar van herhaling hiervan gezien klagers betrokkenheid bij oppositionele Koerdische groeperingen (**bijlage 3**: vonnis in kort geding d.d. 28 oktober 1997 van de President van de rechtbank te 's-Gravenhage).
3. Vanaf 1996 werd er door de criminele inlichtingendienst van het politieteam IRT Noord Oost Nederland beweerdelijk anonieme informatie ontvangen over mogelijke betrokkenheid van klager bij grootscheepse heroïnehandel. Op basis hiervan is in september

1997 een gerechtelijk vooronderzoek tegen klager in Nederland geopend en zijn beweerdelijk door klager gevoerde telefoon-gesprekken afgeluisterd. Op 15 juli 1997 werd in een interne notitie van het Nederland-se Ministerie van Justitie vermeld *dat de zaak Baybasin werd gebruikt als drukmiddel teneinde in een andere zaak iets van de Turkse autoriteiten gedaan te krijgen* (**bijlage 4**: telefoonmemo d.d. 15 juli 1997 van het ministerie van justitie, IND). Op 28 maart 1998 werd klager in Nederland gearresteerd op verdenking van de feiten waarvoor hij bij door het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch bij arrest d.d. 30 juli 2002 is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Deze veroordeling betrof samengevat de volgende feiten:

“ 1. het in de periode van 28 oktober 1997 tot en met 9 november 1997 in Nederland en te Istanbul tezamen en in vereniging met anderen, opzettelijk en met voorbedachten rade van het leven beroven van Sadik Suleyman Öge (zaaksdossier 1, feit 1, Öge zaak);

2. het in de periode van 25 oktober 1997 tot en met 27 januari 1998 in Nederland A.A. Ahmadi en anderen pogen te bewegen Kamyar Cyrus Mahboub en anderen van het leven te beroven (zaaksdossier 3, feit 2, Kentuckyzaak);

3. het in de periode van 22 november 1997 tot en met 30 november 1997 in Nederland en te Istanbul tezamen en in vereniging met anderen, opzettelijk een persoon genaamd Mehmet Celik wederrechtelijk van de vrijheid beroven, met het oogmerk anderen te dwingen iets te doen (zaaksdossier 4, feit 3, “Gijzeling Mehmet Celik”);

4. het ter voorbereiding en bevordering van een feit als bedoeld in het vierde lid van artikel 10 van de Opiumwet, te weten het opzettelijk binnen het grondgebied van Nederland brengen van ongeveer 20 kilogram heroïne, in Nederland in de periode van 9 november 1997 tot en met 9 januari 1998 anderen trachten te bewegen om dat feit te plegen, door opzettelijk met betrekking tot die heroïne instructies te verstrekken aan zich in Turkije bevindende personen (zaaksdossier 6, feit 4, “heroïnezaak”);

5. de poging een ander, te weten Ilhami Metin, te bewegen

tezamen en in vereniging met anderen Mehmet Malkoc en Mehinet Marsil van het leven te beroven (zaaksdossier 8, feit 5, “Marsilzaak”);

6. het deelnemen aan en besturen van een organisatie met het oogmerk het plegen van moord, wederrechtelijke vrijheidsberoving, gijzeling en het binnen het grondgebied van Nederland brengen van heroïne (feit 6, Criminele organisatie). (vgl. **bijlage 5**: arrest d.d. 30 juli 2002 van het gerechtshof te ‘s-Hertogenbosch, gewezen onder parketnummer: 20.000493.01)

4. Sedert het arrest van het hof zijn uit diverse Turkse bronnen nieuwe feiten naar voren gekomen over de achtergronden van deze indertijd tegen klager geïnitieerde strafvervolgung. Tezamen en in onderlinge samenhang bezien leiden zij tot de onontkoombare conclusie dat aan klagers arrestatie en veroordeling een samenspanning ten grondslag ligt vanaf hoog politiek niveau.

In januari 2007 is door de Turkse onderzoeksjournalist en overheidsfunctionaris Hüseyin Celebi bij diverse Turkse instanties, het Hoofd van de Generale Staf, het Hoofd van Politie, de Procureur-generaal bij de Hoge Raad en het Ministerie van Justitie, een rapport ingediend, met de titel “Aanvullend Rapport”. Dit rapport vormde een uittreksel van en aanvulling op een (nog steeds geheim) zeer uitgebreid (naar verluidt ± 1000 pagina’s tellend) rapport van dezelfde Celebi van 10 december 2006. Het uitgebreide rapport beschrijft en analyseert de rol van de Turkse staat, respectievelijk van Turkse overheidsfunctionarissen, in de internationale drugssmokkel tot eind jaren ’90. Het “Aanvullende Rapport” is met name toegespitst op de wijze waarop de strafzaak tegen klager waarin het hof een eindoordeel heeft gegeven, in elkaar is gezet via een complot tussen Turkse “belanghebbende kringen” en Nederlandse, Duitse en Engelse justitiële en politionele functionarissen. (**bijlage 6**: EK RAPOR, Ankara, januari 2007, Hüseyin Celebi en brief d.d. 10 mei 2007 van mr. P.H. Bakker

Schut aan mr. A.J.A.M. van Nieuwenhuizen. *De bijgesloten Nederlandse vertaling van het rapport is provisorisch verricht door een niet beëdigde vertaler, te weten de journalist Sinan Can van het Nederlandse actualiteitenprogramma Zembla.*)

Het Rapport vermeldt dat de onderzoekers alle details over de zaak Baybasin hebben onderzocht, dat zij in Turkije, maar ook in Nederland, Duitsland en Engeland onder meer vele politiemensen, functionarissen van de geheime dienst en justitiële ambtenaren en magistraten hebben gesproken, dat zij de dossiers Baybasin hebben onderzocht alsmede daarop betrekking hebbende notities van Turkse, Engelse, Duitse en Nederlandse functionarissen en dat zij op grond daarvan *“stuitende feiten hebben ontdekt. Wij zijn erachter gekomen dat de zaak Baybasin geen juridische kwestie is, maar dat het hier gaat om een complot”* (p. 6 en 7 van het EK Rapport, voor vertaling gebruikte citaten zie brief d.d. 10 mei 2007 bij brief van mr. P.H. Bakker Schut, bijlage 6). Het rapport geeft aan dat klager in feite is gestraft vanwege zijn bemiddelingsrol indertijd tussen de Turkse militaire autoriteiten en de PKK en omdat hij publiekelijk de betrokkenheid van hoge Turkse regeringsfunctionarissen en politici bij de internationale heroïnehandel aan de kaak probeerde te stellen. Het rapport beschrijft hoe de medewerking van Nederland in deze “set up” tegen klager kon worden verkregen door het chanteren van een hoge Nederlandse justitieambtenaar over wie in Turkije een dossier was opgemaakt terzake zijn betrokkenheid aldaar bij seksueel misbruik van minderjarigen. De betreffende ambtenaar heeft zich midden jaren negentig persoonlijk bezig gehouden met het voorbereiden van de ‘strafzaak’ tegen klager en in die periode diverse malen Turkije bezocht, aldus het rapport. Ook zou hij persoonlijk een Nederlandse officier van justitie opdracht hebben gegeven over de zaak overleg te voeren met de Turkse politiefunctaris Ferruh Tankuz, de politiefunctaris die indertijd in Turkije het strafrechtelijk onderzoek tegen klager leidde. (*ibidem* EK rapport, pp. 22 en 23)

5. De Turkse onderzoeksjournalist Burhan Kazmali heeft eind vorig jaar de inhoud van dit Aanvullend Rapport gepubliceerd op zijn site van de Turkse krant Yalova als onderdeel van een reeks publicaties over de kwestie Hij schrijft erover:

“-Wij hebben beslag weten te leggen op het rapport van 64 pagina’s dat de Turkse overheid heeft laten opmaken met betrekking tot Hüseyin Baybasin, waarop de mondiale publieke opinie met veel belangstelling heeft gewacht. (---) Dit Aanvullende rapport” is in december 2006 opgemaakt als aanvulling op het eerder, in het openbare belang ter informatie van de betrokken Openbare Instanties aangeboden Rapport” (bijlage 7: internetpublicatie van Yalova Gizgi d.d. 8 november 2007 plus gedeeltelijke vertaling ervan).

Daarnaast zag Kazmali kans in een uitgebreid onderzoek diverse Turkse (oud)politiefunctionarissen te interviewen met kennis over de zaak en de activiteiten welke indertijd in Turkije plaatsvonden ten behoeve van de zaak. Zo sprak Kazmali met het ex-hoofd van politie van Istanbul, Necdet Menzir, oud Turks Minister van Staat en Transport over diens wetenschap over deze ‘set up’ jegens cliënt. Ook interviewde hij de politiefunctionaris, Mehmet K. die indertijd de bedoelde Nederlandse hoge ambtenaar van het Ministerie van Justitie moest beveiligen bij zijn bezoeken aan Turkije. Het lukte hem ook in contact te komen met M.Y., toen 12 à 13 oud, één van de jongens die indertijd door K. van straat werd gehaald om de betreffende Nederlandse ambtenaar bij een van zijn bezoeken aan Istanbul en Bodrum gezelschap te houden. De jongen bevestigde het verhaal van K. en beschreef Kazmali hoe hij werd gechanteerd gehoor te geven aan de oneerbare verzoeken van de buitenlandse kennelijk ‘hoge’ gast (vgl. **bijlage 8**, email van Burhan Kazmali van 11/12 december 2007 aan A.G. van der Plas, met daarin zijn verklaring over de door hem afgenomen interviews en de inhoud daarvan en **bijlage 9**, verklaring van Burhan Kazmali op 11 januari 2008 te Istanbul,

vastgelegd op video).

6. Het Aanvullend Rapport beschrijft het scenario dat is gevolgd en dat inhield dat de door klager zogenaamd gepleegde delicten in Turkije zouden plaatsvinden en de berechting ervan in Nederland. Het Rapport meldt: *“Uit Turkije werden, via gesprekken met Tankuş, aan Nederland archieven met telefoongesprekken verstrekt (---) afkomstig (---) uit onderzoek op Baybaşın van de Turkse veiligheidsdiensten, daterend van 1989 tot 1997. Die gesprekken onder de loep nemende, blijkt dat er een scenario is opgezet waarbij de gesprekken die voor 1997 zijn gevoerd zijn “gemixt” alsof ze na 1997 hebben plaatsgevonden en dat ze zodanig zijn “gemonteerd” dat het lijkt alsof een misdrijf is gepleegd.”*

Het in het Rapport beschreven scenario vindt tot in detail bevestiging in een verklaring uit 2007 van een rechtstreeks bij het onderzoek tegen klager betrokken Turkse politieman over de gevolgde werkwijze. Deze politiefunctionaris, hieronder verder aan te duiden als X1, wenst om veiligheidsredenen zijn identiteit niet openbaar te maken. (**bijlage 10**, Brief d.d. 8 januari 2007 van Mehmet N Aytekin, gericht aan Mr. A.G. van der Plas met videoverklaring van de heer Aytekin op 10 januari 2008). Daarnaast leidt een onderzoek van de Duits-Turkse onderzoeksjournalist Mehmet Salih Çeviker in Turkije tot dezelfde conclusie als die van het Aanvullend Rapport, te weten dat de strafzaak tegen klager in Nederland een politieke ‘set up’ is geweest, waarin gebruik is gemaakt van onoirbare opsporingsmethoden (**bijlage 11**: verklaring d.d. 20 december 2006 van Mehmet Salih Çeviker).

7. Drie verklaringen van respectievelijk de voormalige in Duitsland gestationeerde Iraanse diplomaat Ali Homan Ghazi, het voormalig lid van het Koerdisch Parlement in Ballingschap en coördinator van MED TV, Ibrahim Pekgöz, en een anonieme buitenlandse veiligheidsfunctionaris vormden al eerder een aanwijzing voor de

vanaf hoog politiek niveau georkestreerde ‘*set up*’ in de strafzaak tegen klager. Zowel uit eigen ervaringen als uit gesprekken met diverse overheidsfunctionarissen is Ghazi en Pekgöz duidelijk geworden, dat de intensieve politieke activiteiten van klager ten behoeve van de Koerdische zaak in de jaren negentig een doorn in het oog waren van de toenmalige Turkse autoriteiten. Pekgöz beschrijft indertijd zowel door de Belgische als de Duitse Geheime Dienst openlijk te zijn gewaarschuwd afstand van klager te houden. De reden hiervoor was niet dat klager zich met criminele activiteiten zou bezig houden – daarvan was geen sprake, aldus functionarissen van deze diensten – maar omdat Turkije samen met een Europees land een complot tegen klager aan het smeden was. Aan Pekgöz werd zelfs al vóór klagers arrestatie uitgelegd hoe de beschuldigingen van strafbare feiten tegen klager in elkaar zouden worden gezet. (**bijlage 12:** verklaring d.d. 18 november 2005 van Ali Homan Ghazi en **bijlage 13:** verklaring d.d. november 2005 van Ibrahim Pekgöz). Een hoge buitenlandse veiligheidsfunctionaris uit een ander land, die zijn naam slechts achter gesloten deuren aan de rechter bekend wenst te maken, schrijft in een verklaring van 12 april 2006: *“Turkey pursued heavy pressure on the Netherlands representatives for the purpose to banish Hüseyin Baybasin from the Netherlands to Turkey. (---) I think that the decision issued presently in respect of Hüseyin Baybasin and the charges brought against him were all framed up by the Turkish special service. The Netherlands’ public prosecutor’s office received the printings of Hüseyin’s so-called telephone calls from abroad. The Netherlands’ police know it well. This is a political case.”* (**bijlage 14:** anonieme verklaring d.d. 12 april 2006).

8. Op verzoek van klagers advocaten hebben diverse deskundigenonderzoeken plaats gevonden naar de opnamen van de tapgesprekken welke door het hof voor het bewijs zijn gebruikt. Ook werd vanuit de overheid onderzoek verricht naar de tapkamer apparatuur waarmee deze opnamen zouden zijn vergaard. De uitkomsten van deze onderzoeken spreken over

ernstige veiligheidshiaten in de Nederlandse tapkamers waarmee de voor het bewijs gebruikte tapgesprekken zijn vergaard en geregistreerd en over zodanige ‘onregelmatigheden’ op de audio opnamen met de voor het bewijs gebruikte tapgesprekken dat deze ernstige twijfels doen rijzen over de authenticiteit van dit tapmateriaal.

II. De achtergronden van de Turks-Nederlandse ‘set up’

9. De oud minister van Staat en Transport, Necdet Menzir heeft tegenover Burhan Kazmali aangegeven, dat hij midden jaren negentig als Directeur van Politie te Istanbul kennis heeft kunnen nemen van de wijze waarop de strafzaak tegen klager in elkaar is gezet. Ter gelegenheid van een etentje werd Menzir indertijd door de echtgenoot van de toenmalige minister president van Turkije, Özer Ciller, gezegd dat deze laatste zich stoorde aan gedragingen en uitlatingen van klager en wenste dat klager en familie onder observatie werden gesteld. In een schriftelijke verklaring van 11 december 2007, bevestigd in een op video vastgelegd interview op 11 januari 2008, schrijft Kazmali dat Menzir hem het volgende heeft verteld:

“Wij hadden de zaak Baybaşin als één geheel aangepakt. (---) Op de telefoons van Hüseyin Baybaşin, zijn familieleden en de kring om hen heen waren inmiddels taps aangesloten. Deze werkzaamheden waren in die periode niet rechtmatig. Er bestond namelijk geen rechterlijke beslissing of iets dergelijks voor. Blijft over dat Ferruh Tankuş en Emin Aslan ieder afzonderlijk samenwerkten met de Nederlandse Internationale Onderzoeks Eenheid, het Interregionale Recherche Team, de Nederlandse politie en het ministerie van Justitie (---) --- Turkije verstreekte alles wat men had tegen Hüseyin Baybaşin, zelfs de kleinste informatie, aan Nederland. Er hebben met betrekking tot Hüseyin

Baybaşin wel zo veel verzoeken om technisch onderzoek plaatsgevonden dat zelfs de doodgewone dagelijkse gesprekken naar Nederland en naar de politie of gerechtelijke autoriteiten van andere landen die daarom vroegen, werden toegestuurd.

Ik ben er nog steeds niet achter wat Emin Aslan en Ferruh Tankuş met de zaak Baybaşin te maken hadden. Zij hebben beiden bijzondere inzet getoond. Er is veel geld als beloning gegeven. Volgens mij zijn er, zonder dat er echt serieus bewijs en bewijsstukken waren, slechts telefoongesprekken, enkele beelden en documenten met betrekking tot het onderzoek aan de zeer regelmatig langskomende Nederlandse politie gegeven. En wij hebben op de beide boten geen enkel naar Baybaşin leidend spoor aangetroffen. Het is mij nog steeds niet duidelijk hoe het hen is gelukt om deze man op grond van telefoongesprekken levenslang gevangen te laten nemen. Wat mij betreft is de Nederlandse Internationale Onderzoeks Eenheid, het Interregionale Recherche Team absoluut fout voorgelicht.

ÖZER ÇİLLER pleegde te zeggen dat Baybaşin niet naar Turkije zou moeten komen. Dat was ook zijn eis voordat Baybaşin in Nederland werd opgepakt. Trouwens, enige tijd na deze besprekingen is de operatie in Nederland aangevangen. Ferruh Tankuş was, na zijn opleiding in het buitenland, bewust op de narcoticadienst geplaatst, op instigatie van de Directeur Generaal en uiteraard het Ministerie. Hij zei dat alles wat hiervoor nodig was, moest worden gedaan. Çiller had veel meer intensieve gesprekken met Mehmet Ağar, Tankuş en Aslan. De gekruiste armen werden in werking gesteld.

Een ander argument om het apparaat op te stoken

was het idee dat Baybaşın de PKK zou helpen, dat hij MED TV ondersteunde, omdat bij het apparaat bekend was dat Baybaşın met zijn organisatie reclame maakte voor dat TV-kanaal. Emin Aslan en Ferruh Tankuş, maar in het bijzonder Aslan, gingen Baybaşın op een overdreven intensieve wijze volgen.. Wat mij betreft. Iik wil niemand vals beschuldigen, ik wil ook niet te ver gaan, maar in die jaren hebben politici en een aantal belanghebbende kringen met groothandelaren in drugs samengewerkt om Baybaşın de pas af te snijden. Dit was de meest effectieve weg om deze persoon de pas af te snijden en dat is hen ook gelukt. Stelt u zich eens voor, de officier van justitie van een land, speciaal opgeleide politiemensen, komen naar Turkije, zij laten de paarden rennen zoals zij dat willen, ons apparaat werd gebruikt voor een aantal van hun wensen en wij stonden erbij en keken er naar. (---)

FERRUH TANKUŞ, had in de operatie Baybaşın een speciale taak. Hij was met veel bevoegdheden toegerust. Hij werkte met een voortreffelijk team. Ferruh Tankuş, die onderzoek deed, waarde hechtte aan de telefoontaps en camera-observaties liet verrichten in de zaak tegen Hüseyin Baybaşın, heeft zo'n 21 maanden gefungeerd als Directeur van de Narcotiadienst in Istanbul.

Tankuş en E. Aslan zijn experts in hun taken in hun beroep. Zij zijn zeer goed opgeleid. De Staat heeft veel geld uitgegeven voor hun opleiding in het buitenland. Tankuş is nadat hij de buitenlandopleidingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken had afgemaakt op deze functie gezet.

Misschien is hij voor een korte periode ook nog wel belast geweest met andere werkzaamheden, maar bij mijn weten heeft dat niet lang geduurd. Daarna werden voorbereidingswerkzaamheden verricht voor de grote operaties. De ruwe informatie was merkwaardig en er werd begonnen met het omzetten

van die merkwaardige informatie in ruwe informatie. In de zaak Baybaşin werden de telefoontaps, zonder de resultaten uit de inhoud daarvan af te wachten, doorgegeven aan de toenmalige Algemeen Directeur, en vervolgens zie je die informatie terug in de handen van de politieke arena. Ik was stomverbaasd, ik voelde dat er een wespennest achter zou kunnen zitten en ik heb mij op afstand gehouden.

DAN KOMEN WE aan de zaak J. Demmink... De naam van die man heb ik erg vaak gehoord. Ik kan me de exacte datum niet meer herinneren maar in die jaren verzorgde onze veiligheidsdienst zijn beveiliging... In het verleden, ook al voor de jaren 1995, hoorde ik af en toe dat hij weer in Turkije was geweest. Ik vermoed dat hij een nauwe band met Turkije had, maar wij konden niet weten wat zijn bedoelingen waren, ik wilde het ook niet weten. Voor zover ik weet is het wel zo dat hij onderzoek deed in de zaak Baybaşin en dat hij zich bezighield met onderzoek naar diens bezit en vermogen in Turkije en de plaats waar zijn roerende en onroerende bezittingen zich bevonden. Op dit moment wil ik geen namen noemen maar hij schijnt gesprekken te hebben gevoerd met de politici van destijds, leiders op het hoogste ministeriële niveau en met een aantal mensen van de MIT. Zelfs als tussen onze collega's, die inmiddels uit de organisatie zijn omdat zij zijn gepensioneerd of die zijn overgeplaatst naar andere plaatsen, deze onderwerpen af en toe ter sprake kwamen, stelden wij elkaar de vraag wat die J. Demmink toch van plan was en waarom hij zich toch zo van nabij met Turkije bezig hield. Ik wil mij hier ook niet al te veel in verdiepen want de waarnemingen waren vaak niet erg chic, het ging om zaken die niet zouden moeten gebeuren. Maar helaas hebben sommige collega's binnen onze organisatie voor deze persoon een aantal diensten verricht, u

mag ze zelf benoemen. Zelfs in die jaren spraken wij al van een “’PEDOFIEL’, mijn opvoeding staat mij niet toe om dit uit te spreken. Ik heb hem trouwens maar een of twee keer gezien en kort met hem gesproken (---)

Bekend was dat Demmink, wiens naam in Turkije in verband werd gebracht met seksschandalen, in de jaren 1995 tot 2000 met gebruikmaking van verschillende namen in Turkije is geweest. (het verhullen van iemands werkelijke identiteit is iets dat om veiligheidsredenen wel vaker gebeurde) De politie in Istanbul verleende hem vanzelfsprekend beveiliging, zowel bij zijn officiële als ook bij zijn niet officiële bezoeken. Met die zaken hield de afdeling beveiliging zich bezig. Wij deden het nodige voor zijn officiële- en zijn privé-bezoeken. Demmink was ook nauw betrokken bij de zaak Baybaşin. Ik had gehoord dat Tansu Çiller diverse malen met het Nederlandse Ministerie van Justitie heeft gesproken. Het heeft uiteraard een behoorlijke schok veroorzaakt dat Baybaşin de naam van Tansu Çiller in verband bracht met de drugshandel. Maar ik ben zelfs niet in staat om te beoordelen of deze uitspraak op waarheid berust of niet. Maar kijk, ik zal iets zeggen, ik weet niet of dit juridisch mogelijk is of niet. De besprekingen tussen Ferruh Tankuş en Demmink, Tankuş en Hillenaar en alle besprekingen met de buitenlandse politiemensen die vanuit Nederland naar Turkije zijn gekomen, zijn opgenomen op geluidsbanden met de bedoeling dat ze later zouden kunnen worden ontcijferd. (---) Dit is wat ik te zeggen heb.” (de pp. 3-6 van de schriftelijke verklaring van B. Kazmali, bijlage 8)

10. De oud-politiefunctionaris Mehmet K. (zijn volledige naam wordt op verzoek van K. om veiligheidsredenen vertrouwelijk, separaat aan uw Hof verstrekt) vertelde aan Kazmali dat hij tussen 1995 en

1997 werkzaam is geweest bij de afdeling Beveiliging van de Directie van Politie te Istanbul. Hij kreeg in die periode de opdracht buitenlandse functionarissen gedurende hun verblijf in Turkije te beveiligen. In die hoedanigheid ontmoette hij ook de Nederlandse ambtenaar Demmink, zo liet hij Kazmali weten. Kazmali geeft in zijn verklaring van 12 december 2007 aan van K. het volgende hierover te hebben vernomen:

“Het was een paar maanden voordat Hüseyin Baybaşın werd opgepakt, het kan 5 of 8 maanden daarvoor zijn geweest. Het feit dat er buitenlandse functionarissen naar Turkije en in het bijzonder naar Istanbul kwamen, die uiteindelijk met de politie zouden gaan samenwerken bracht met zich mee dat die teams moesten worden beveiligd en bijgestaan, dat was de taak van de afdeling beveiliging. Een deel van de teams die voorafgaand aan de operatie met betrekking tot Baybaşın voor de werkzaamheden naar Istanbul kwamen werd in het politiehôtel en een ander deel werd in private hotels ondergebracht. De mijnheer die voorafgaand aan de operatie Baybaşın uit Nederland kwam, was de persoon die ik ken als degene waarover ik later heb vernomen dat hij Demmink heet. Er waren nog twee personen bij hem die van de Nederlandse politie waren, een van hen was iemand van de inlichtingendienst. Maar in die tijd was het niet alleen de Nederlandse politie die naar Istanbul kwam. Er kwamen ook officiële functionarissen uit Italië, Engeland, België en zelfs uit Duitsland. Zij spraken altijd een vreemde taal, mijn collega die met mij samenwerkte kende een beetje Engels en daardoor wisten wij waarover zij spraken. Samen met drie collega's hielden wij ons bezig met de beveiliging van de heer Demmink en van degenen die in zijn gezelschap waren. Waar zij ook heen gingen en met wie zij ook contact zouden opnemen, wij zorgden voor een veilige omgeving. Af

en toe maakten wij bij de politie ook gebruik van burgervoertuigen met valse kentekenplaten. Demmink en de Nederlandse politiemensen legden doorlopend contacten met politiemensen, leden van de rechterlijke macht en met een paar gepensioneerde rechters... Ik had de genoemde persoon echter maar drie keer tijdens zijn bezoeken aan Istanbul begeleid. Een keer op zijn echte naam, dat was Demmink, maar bij zijn tweede en derde bezoek maakten wij om veiligheidsredenen gebruik van valse namen, wij deden ons werk... de tweede komst van deze persoon was in 95, het zou ook begin 96 kunnen zijn geweest. Na een aantal besprekingen te hebben gevoerd in Gayrettepe was er in hotel Akgün in Topkapi voor deze persoon een kamer gereserveerd onder een andere naam. Ze hebben toen in de lobby van dat hotel op de eerste dag van zijn verblijf een bespreking gehad met een aantal functionarissen van het Nederlandse Consulaat. Ze hadden daar besprekingen met hoge politiechefs waarvan ik op dit moment de namen niet wil noemen. De inhoud van een belangrijk deel van die besprekingen had betrekking op Hüseyin Baybaşın, maar het was ook sowieso niet onze taak om daar naar te luisteren. Op vrijdag na afloop van dit soort werkzaamheden en bijeenkomsten verbleef deze persoon als ik mij niet vergis in een mooie kamer op de bovenste etage, met uitzicht op Fındıkzad.

(---)

Ik heb met de heer Demmink geen enkel woord gewisseld. Ik ken trouwens niet eens een vreemde taal. Hij heeft mijn collega naar zijn kamer ontboden en had tegen hem gezegd dat hij klaar was met zijn werkzaamheden en dat hij een paar dagen door Turkije wilde reizen en plezier wilde maken, dat hij overdag oudheden en toeristische plaatsen wilde bezoeken en dat hij 's avonds uit wilde gaan (---) Ik heb tegen mijn collega gezegd: 'kom en laten wij

hier van af zien en laten we dat aan onze Directeur laten weten' en dat hebben we ook gedaan. Maar het antwoord dat wij van hem kregen was dat we alles moeten doen wat die man van ons vroeg. Ze hadden gezegd dat hij een belangrijk persoon was. (---) de man (---) zei dat hij de liefde wilde bedrijven met iemand van het mannelijke geslacht. (---) De werkelijke bedoeling van deze persoon, zijn leeftijd, was om geslachtsgemeenschap te hebben met een jongetje.(---) hem is op een gepaste wijze gevraagd wat voor man hij dan wilde hebben. (---) Ik dacht aan de stadsmuren van Topkapi. Ik ben daar in mijn eentje naar toe gegaan, de auto was een burgerauto met een vals kenteken. Op de muren van de citadel heb ik een van de als drugsverslaafde, ver van de maatschappij staande, als 'straatkinderen', kinderen van onder brug bekend staande kinderen gevonden met een strafblad vol diefstallen, die ik nog kende van toen ik nog op andere plaatsen in functie was. Ik denk dat hij toen zo'n 14 of 15 jaar oud was. Hij had op die leeftijd wel het een en ander op zijn kerfstok, maar hij had nog niet in de gevangenis gezeten. Ik heb hem bij mij geroepen en ik hem gezegd dat er een klusje voor hem was. Ik heb hem gezegd dat hij binnen een paar dagen zelfs geld zou kunnen krijgen. Deze persoon had in het verleden ook al eens homoseksuele penetraties met anderen gehad. Ik heb hem over het geval verteld, hij ging akkoord. Het is in ieder geval beter dan op de muren van de citadel te slapen, zei hij. (---) Die persoon kent u trouwens ook. Voordat ik hem naar het hotel bracht is hij in het hotel gewassen, geschoren etc. we hebben hem kleding aan gegeven die de obers gebruiken en op de zaterdagavond heeft hij hem in zijn kamer ontboden en hebben ze in de kamer samen gegeten... Ik denk dat het rond 02.03 was dat de jongen uit de kamer kwam en de kamer ernaast is binnengegaan. Wij hebben aan hem gevraagd wat er

was gebeurd, aanvankelijk wilde hij het niet vertellen, maar op ons aandringen heeft hij gezegd dat zij samen waren geweest en seks hadden bedreven. Hij had dollars of Marken in zijn zak, ik weet het niet zeker maar zondagochtend zei de jongen tegen ons dat hij wat kleding zou gaan kopen en dan terug zou komen en hij zei: "hij wil mij maandag mee naar Izmir nemen en ik wil meegaan." Wij waren bang om net als de jongen in de problemen te komen en mijn collega is hem gevolgd en een paar uur later kwam hij terug met nieuwe kleren. Zondag zijn ze ook weer bij elkaar geweest en na een paar uur samen te zijn geweest ging hij naar zijn eigen kamer. (---) Op maandag is de persoon met een voertuig waarvan wij wisten dat het toebehoorde aan het Nederlandse Consulaat samen met de jongen, die hij meenam, naar Izmir, Kuşadası, Bodrum en omgeving gegaan." (de pp. 16-18 van de schriftelijke verklaring d.d. 12 december 2007 van B. Kazmali, bijlage 8)

In een op videoband vastgelegd interview bevestigt K. dat hij de publicaties van Kazmali over zijn ontboezemingen had gelezen en dat Kazmali hierover de waarheid had geschreven. Samengevat specificeert K. in dit interview dat het betreffende straatkind indertijd 11 tot 12 jaar oud was en erg bang. Bovendien ging het niet alleen om deze jongen, maar had hij ook nog een andere jongen geregeld. Deze videoband, gedateerd op 10 januari 2008, kan in besloten zitting aan uw hof worden getoond (**bijlage 15:** videoband, gedateerd op 10 januari 2008 te 15.46 uur, te tonen in besloten zitting).

11. De jongen waarover K. spreekt, heet Mustafa Y. (zijn volledige naam en geboortegegevens worden u vertrouwelijk, per speciale bijlage separaat verstrekt). Hij sprak meerdere malen met Burhan Kazmali het afgelopen jaar. Zijn relaas bevestigt het verhaal van de politieman K. Hij geeft aan dat hij in de periode dat het

beschreven feit zich afspeelde, 12-13 jaar oud was. Hij werd inderdaad indertijd door veiligheidsambtenaren benaderd en beschrijft dat hij geen kans had om hun verzoek te weigeren. Letterlijk gaf hij hierover aan volgens Kazmali's verklaring:

“Ze zeiden toen: ‘wij staan achter jou, wij zullen voor je opkomen. We zullen bemiddelen zodat jij beter werk zult kunnen krijgen. Maar we gaan jou naar een plek brengen, we zullen je met iemand laten kennismaken, die gaat zich met jou bezighouden. (uit schaamte wil ik niet verder ingaan op hetgeen mij toen is verteld) Ik had ook geen kans om te weigeren. Ik was namelijk tot hen veroordeeld. Ik weet heel goed wat mij had kunnen overkomen als ik nee zou hebben gezegd. Ze zouden mij iedere dag ophalen en mij misschien wel delicten die ik niet heb gepleegd, in mijn schoenen schuiven, dat was mij namelijk al heel vaak overkomen. (---) Ik werd geconfronteerd met iemand die even oud was als mijn vader. Iemand met een flink en grof postuur, ik verstond niet wat zij bespraken, maar er stonden drankjes en vruchten op de tafel. Hij vroeg enkele dingen en ik maakte gebaren met mijn handen om duidelijk te maken dat ik hem niet had verstaan. Hij lachte hard. Hij keek alsmaar naar mij, hij keek niet naar de televisie en hij hield zijn ogen niet van mij af. Terwijl hij naar mij keek streelde hij ook zijn lichaam. Het was een goed geklede persoon, hij probeerde met zijn lichaamshouding en zijn gedrag iets aan mij duidelijk te maken. (---)Op dat moment had ik zijn bedoeling al wel begrepen. Nadat die functionaris was vertrokken zijn er een aantal dingen gebeurd. We zijn namelijk samen in het bed gegaan en hij kuste en streelde mij onophoudelijk. Ik walgde van de man maar ik had geen keus... Nadat deze gemeenschap enige tijd had geduurd, heeft hij mij verleid. Ik heb die nacht twee keer een dergelijke

gemeenschap gehad met deze persoon. Na verloop van een hele tijd ben ik naar mijn kamer gegaan en hij had mij ook behoorlijk veel geld gegeven, hij had Marken gegeven. De volgende dag ben ik zo rond de middag uit het hotel weggegaan, maar mij werd gevraagd om niet te ver weg te gaan. (---) de volgende dag is er niets gebeurd, later is mij gezegd dat wij met een andere automobiel naar de buurt van Izmir zouden gaan en dat ik mee zou moeten en ik ben met hen meegegaan. Onderweg heeft hij niet veel gesproken, hij zei alleen maar sommige dingen tegen degenen die hem beveiligden, af en toe keek hij mij aan en knipoogde naar me. We waren naar Bodrum gegaan. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik buiten Istanbul kwam. Ik werd er vaak op gewezen dat ik over de naam en de identiteit van deze persoon met niemand mocht praten. Ik dacht bij mezelf, waarom zou ik daarover praten, zou ik aan Allah om mijn verdoemenis verzoeken. We waren naar een plaats dichtbij het centrum van Bodrum geweest. Tegen mij was gezegd dat ik een paar dagen in dat hotel zou blijven en dat mijn relatie met die persoon zou voortduren. Voordat we naar het hotel zijn gegaan hebben we gegeten in een plaats die leek op een zomerhuis, we waren daar met vier mensen. Drie waren buitenlanders en een was Turk. Ze hadden mijn identiteitskaart afgenomen, ze dachten zeker dat ik er anders misschien vandoor zou gaan, maar ik had sowieso geen mogelijkheid om ergens naar toe te gaan. (---) Vervolgens hebben ze mij naar het hotel gebracht waar wij zouden verblijven, je moest daar met een trap naar toe. Bij de ingang van het hotel ontstond een discussie tussen, ik geloof dat het medewerkers van het hotel waren, en de personen die bij mij waren. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar de medewerkers van het hotel kon ik verstaan omdat zij Turks spraken. Ik vernam dat de persoon van wie ik inmiddels te weten was gekomen

dat hij J.D. heette en in Nederland een belangrijk persoon was, bij de binnenkomst van de functionarissen die bij hem waren, aan het hotel een valse identiteit had opgegeven en dat hij met een identiteitsbewijs op naam van iemand anders in dat hotel willen verblijven. In verband met die persoon is de Gendarmerie ingelicht, maar ze hadden mijn situatie door of iemand heeft dat verteld en het hotelpersoneel zei 'maak dat je wegkomt, jij bent een fl... 'Ga jij hier samen met die mannen zijn? Ga weg of we roepen de gendarmerie'. Ik was bang, maar er was niets dat ik kon doen.' (de pp. 19-20 van de schriftelijke verklaring van B. Kazmali, bijlage 8)

Een op 10 januari 2008 door Kazmali van Mustafa Y. afgenomen interview is op videoband vastgelegd. Ook deze videoband kan in besloten zitting aan uw hof worden getoond. Samengevat specificiert Y. in dit gesprek met Kazmali dat de politie hem indertijd had bedreigd voor het geval hij niet zou doen wat ze hem vroegen. Meewerken zou beloond worden. Hij herkent de foto van J. Demmink die hem door Kazmali wordt voorgehouden en bevestigt met deze man op 12 jarige leeftijd een seksuele relatie te hebben gehad. Hij voegt daaraan toe toen bang te zijn geweest, zich door het gebeuren niet meer echt mens te voelen, maar bekeken te voelen als iets laags (**bijlage 16:** de betreffende videoband van 10 januari 2008 te vertonen in besloten zitting).

12. Het vorig jaar aan diverse Turkse overheidsinstanties aangeboden Aanvullend Rapport beschrijft zoals hiervoor aangegeven, hoe klager is gestraft vanwege zijn bemiddelingsrol indertijd tussen de Turkse militaire autoriteiten en de PKK enerzijds en zijn publiekelijke uitspraken over de betrokkenheid van hoge Turkse regeringsfunctionarissen en politici bij de internationale heroïnehandel anderzijds. Het rapport stelt dat hiervoor gebruik is gemaakt van chantage van genoemde hoge Nederlandse ambtenaar. Het Rapport memoreert letterlijk:

“De onderhandelingen tussen Nederland en de gemachtigden in Turkije, die connecties hadden met de bende, worden gedocumenteerd door één van de documenten uit de dossiers in de zaken tegen Hüseyin Baybasin, met het briefhoofd van het Nederlandse ministerie van justitie. Volgens het document d.d. 15 juli 1997 met het briefhoofd van het ministerie van justitie is er een telefoongesprek geweest in dit ministerie binnen het team dat de operatie uitvoerde: “De zaak Baybasin wordt gebruikt als drukmiddel ‘teneinde in een andere zaak iets van de Turkse autoriteiten gedaan te krijgen’. Op dit moment wordt hierover overleg gevoerd door BuiZa. Aangezien dhr. Demmink donderdag op vakantie gaat, zal gepoogd worden om uiterlijk donderdagochtend de besluitvorming af te ronden.” (bijlage 6, EK rapport, p. 10)

Voorts verwijst het rapport naar *“onderhandelingsdocumenten van Interpol Turkije-Nederland waaruit blijkt dat Nederland betrekkingen heeft met een bende in Turkije”*. Vervolgens wordt naar aanleiding van voormelde notitie van het Nederlandse ministerie van justitie opgemerkt:

“En het geval waarvoor dit drukmiddel tegenover de Turkse bevoegde autoriteiten werd gebruikt heeft te maken met de in het document genoemde Joris Demmink. Demmink komt in de Nederlandse hiërarchie als Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie op de tweede plaats na de minister. De naam Demmink is in Nederland in opspraak geraakt doordat bekend werd dat hij, buiten de uitvoering van zijn functie, betrokken was in schandalen inzake seks die hij had met jonge kinderen en jongens. (---) Demmink had ook in

Turkije soortgelijke “party’s” gerealiseerd. Omdat in 1995 in Bodrum tijdens zo’n “party” een wapen afging, is de politie ter plaatse gekomen. Gemeld wordt dat over de door de bende, die de internationale drugshandel regelt, met behulp van hun ondersteuners uit ambtenarenkringen, in Turkije georganiseerde “party” gedetailleerde informatie is verstrekt aan en dat het is geregistreerd door de Turkse veiligheids- en inlichtingendiensten.

De poot van de bende in Turkije die zich stoorde aan de tegelijkertijd plaatsvindende openbaringen van Baybaşin met betrekking tot de internationale drugshandel heeft gebruik gemaakt van dit voorval. Duidelijk is dat het complot dat stap voor stap via deze keten van belanghebbenden is opgezet, is overgegaan in een operatie van belanghebbende kringen die de internationale drugshandel onder controle hebben.

Hoewel dit complot teruggaat totdat Hüseyin Baybaşin in 1995 naar Nederland kwam, is duidelijk dat de eerste concrete stappen in 1996 zijn gezet. Het is duidelijk dat de openbaringen van Baybaşin in die periode in de Turkse gesproken en geschreven pers over drugshandel die plaatsvindt van het Midden Oosten naar Europa en Amerika, grote onrust teweeg hebben gebracht bij de grote bendes in de drugs wereld.

Uit al bekende publicaties en uit informatie en documenten uit de Berechtingsdossiers blijkt dat dit complot door drugsbaronnen is opgezet en uitgevoerd, en is “opgebouwd langs een traject Nederland-Turkije”. Volgens de gegevens die uit de details en de bevindingen in de dossiers naar voren komen, blijkt duidelijk dat de opzetters van het

complot een weg hebben bewandeld van “het signaleren en vervolgen van zogenaamde schuldigen, het voorbereiden van beschuldigingen in Turkije, en de vervolging ervan in Nederland laten plaatsvinden.”. (ibidem, p.13).

En verderop:

“Aan de zijde van Nederland is door minister van justitie Winnie Sorgdrager en haar assistent Joris Demmink de zaak aan het rollen gebracht toen de door Hüseyin Baybasin van drugshandel beschuldigde directeur-generaal van politiezaken Mehmet Agar en premier Tansu Ciller begin 1997 met de Nederlandse minister van justitie Sorgdrager hebben gesproken en Tansu Ciller heeft verklaard dat Baybasin, die haar had beschuldigd, “tot zwijgen gebracht moest worden”. Blijkens hetgeen dat daar is besproken en de informatie uit verklaringen heeft Tansu Ciller toen het dossier Demmink op tafel gelegd. Bekend is dat er in die periode berichten in omloop werden gebracht over Demmink dat hij “in Roemenië en in Tsjechië seks had met kinderen”. (---)

Joris Demmink, die zich speciaal heeft beziggehouden met de zaak van Hüseyin Baybasin in Nederland, is in november 1995 als toerist hier geweest en in juni 1996 in Antalya voor een internationale bijeenkomst. Daarnaast is hij Turkije in- en uitgereisd in de jaren 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003 en meestal wiste hij zijn sporen. Deze gegevens zijn verzameld bij officiële en speciale inlichtingendiensten. Er is ook geconstateerd dat hij onder verschillende namen Turkije is binnengereisd.

Eveneens met betrekking tot hetzelfde onderwerp

geeft Demmink, gevolg gevende aan het genomen besluit, aan de Officier van Justitie Hillenaar “opdracht om met Ferruh Tankuş te spreken”. Gebleken is dat dit gesprek heeft plaatsgevonden ongeveer zes-zeven maanden voordat Hüseyin Baybaşin in maart 1998 werd aangehouden en na het gesprek tussen Minister Sorgdrager en Tansu Çiller. Terwijl in het gesprek Hillenaar-Tankuş werd gepland “welk delict voor Baybaşin zou worden gerealiseerd om de operatie uit te voeren”.

Voor zover duidelijk zou met het voor Hüseyin Baybaşin opgezette scenario en het plan van het scenario, Turkije het land zijn waar het delict zogenaamd is gepleegd, en Nederland het land waar de vervolging zou worden ingesteld. Duidelijk is dat terwijl de veiligheidsdiensten van beide landen gewoon hun werk deden, het plan stap voor stap is opgebouwd om Hüseyin Baybaşin, die openbaringen deed over de organisaties die zich schuldig maakten aan internationale drugshandel, het zwijgen op te leggen, zodat de smokkel gemakkelijk en op een nog meer gecontroleerde wijze via het traject Turkije door zou kunnen gaan. Uit Turkije worden, via gesprekken met Tankuş” aan Nederland archieven met telefoongesprekken verstrekt, waarvan wordt gesteld dat zij afkomstig zijn uit telefoontaps uit onderzoek op Baybaşin van de Turkse veiligheidsdiensten daterend van 1989 tot 1997.

Die gesprekken onder de loep nemende, blijkt dat er een scenario is opgezet waarbij de gesprekken die voor 1997 zijn gevoerd zijn “gemixt” alsof ze na 1997 hebben plaatsgevonden en dat ze zodanig zijn “gemonteerd” dat het lijkt alsof een misdrijf is gepleegd. Onze constatering en waarnemingen

zijn gedetailleerd en duidelijk. (---) Voordat de telefoongesprekken aan de rechter die de aanhouding van Hüseyin Baybasin heeft bevolen zijn voorgelegd, is aan deze rechter informatie gegeven over Hüseyin Baybasin, die zou worden “gezocht” als verdachte in de zaak van het schip de Lucky S, waarin 20 ton drugs werd gevonden, waardoor de rechter is beïnvloed. Destijds had evenwel zelfs met een eenvoudig onderzoek door de rechtbank vastgesteld kunnen worden of Hüseyin Baybaşin in die tijd inderdaad werd gezocht in verband met de zaak van het schip Lucky S.” (ibidem, pp. 22 en 23).

Met betrekking tot de manipulatie van telefoontaps geeft het Aanvullend Rapport onder meer het volgende voorbeeld:

“Toen Hüseyin Baybasin in 1992 nog in Turkije verbleef heeft hij een telefoongesprek gehad met de advocaat Necmettin Yildiz. Dit gesprek is door de Nederlandse officier van justitie zo gemanipuleerd dat het net lijkt of dit gesprek eind 1997 in Nederland heeft plaatsgevonden en niet in 1992. Dit gemanipuleerde gesprek is als bewijsmiddel tegen Baybasin gebruikt. We hebben vastgesteld dat dit gesprek met advocaat Necmettin Yildiz met een aantal taps van andere telefoongesprekken door Turkse functionarissen uit hun archieven ter informatie aan Nederlandse instanties is gegeven. Aan Nederland is informatie gegeven ten behoeve van inlichtingendiensten, en daarvan is vastgesteld dat een aantal telefoontaps als bewijs zijn gebruikt, waarvan het lijkt of de gesprekken tussen 1997 en 1998 hebben plaatsgevonden.” (ibidem, p.42 en 43)

13. Deze passages uit het Aanvullend Rapport vinden hun illustratie in

een in januari 2007 tegenover de Turkse advocaat Mehmet N. Aytekin afgelegde anonieme, maar gedetailleerde verklaring van een Turkse politieman X1 over de voorbereiding in Turkije van de Nederlandse strafzaak tegen klager. Deze politieman was volgens de door Aytekin op 10 januari 2008 in Istanbul afgelegde verklaring rechtstreeks betrokken bij dit onderzoek onder leiding van Ferruh Tankuz. In zijn tegenover Aytekin afgelegde verklaring wendt X1 zich tot de Nederlandse Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken, ook wel de Commissie Posthumus genoemd, met het verzoek om de strafzaak Baybasin opnieuw te onderzoeken op basis van de feiten die hij aandraagt. Hij stelt kennis te hebben van ondermeer het volgende:

“Nadat Hüseyin Baybaşin naar Nederland is geweest, zijn er afspraken gemaakt met de Nederlandse autoriteiten; vooral met ingang van het jaar 1995 is sprake van samenwerking. Binnen deze samenwerking is ook een gezamenlijke computerlijn ontwikkeld en via deze lijn zijn allerlei met betrekking tot deze persoon geschapen berichten doorgegeven. Op soortgelijke wijze heeft ook uitwisseling plaatsgehad van bandopnamen met telefoongesprekken van deze persoon, foto's en beeldregistraties.

Een daarvan lijkt mij zeer belangrijk. Zelfs de bandopnamen en de banden van telefoontaps van de jaren voordat Hüseyin Baybaşin Turkije heeft verlaten, zijn aan de Nederlandse autoriteiten verstrekt. Een van die verstrekte bandopnamen betrof een telefoongesprek tussen de advocaat mr. Necmettin Yıldız, die ik beroepsmatig goed ken, en Hüseyin Baybaşin.

Er is nog iets waarover ik wetenschap heb, namelijk het volgende; er is een schrijven van de Narcoticadienst, waarin de naam van Hüseyin

Baybaşin werd genoemd, dat al voordat het naar de met deze zaak belaste instantie, het Tribunaal voor Staatsveiligheid (Devlet Güvenlik Mahkemesi = afgekort DGM) werd verzonden, naar de Nederlandse instanties is gezonden. Er werd toen een groep gevolgd waarin zich ook buitenlanders bevonden in verband met een zaak waarin ook de persoon genaamd Nuri Korkut voorkwam. De werkzaamheden met betrekking tot deze zaak zijn van het begin af aan samen met de Nederlandse autoriteiten uitgevoerd. In het kader van deze werkzaamheden ben ik er getuige van geweest dat de Nederlandse autoriteiten, waarvan bekend was dat zich onder hen een officier van justitie, politiemensen en functionarissen van de inlichtingendienst bevonden, naar Turkije kwamen en dat zij de stand van zaken evalueerden en zelf werkzaamheden uitvoerden. Mij is bekend dat de politiemensen die kwamen verbonden waren aan de Eenheid Noord en Oost Nederland.

(---) Later hebben wij vernomen dat mijn hoofdcommissaris Ferruh Tankuş en mijn directe chef Hüddai Sayın grote geldbedragen hebben ontvangen in de zaak tegen Hüseyin Baybaşin. Aan ons heeft niemand ooit een cent gegeven. Ze hebben gezegd dat de terroristen van Hüseyin Baybaşin de PKK ondersteunden. Ze hebben ons wijs gemaakt dat zij Turkije probeerden omver te werpen met Christelijke maatregelen. Later bleek het dat het allemaal om eigen gewin is gegaan.

(---) Alle telefoongesprekken vanaf het jaar 1989 tot aan de dag van de arrestatie van Hüseyin Baybaşin zijn beluisterd door mij en mijn teamgenoten. Er was geen enkel gesprek bij dat

betrekking had met drugszaken. Alle gesprekken van Hüseyin Baybaşın gingen over handel of hadden te maken met diverse mensen die hij behulpzaam was met hun problemen. Er waren gesprekken bij met de PKK-leiders, en ook met Öcalan. We luisterden ook gesprekken af met de Volksvertegenwoordigers in Turkije, ministers, de MIT (=Turkse Veiligheidsdienst), bevoegde personen op het hoogste niveau bij de politie en in het leger. Wij kennen degenen die vanuit Turkije helemaal naar Nederland gingen om Hüseyin te smeken. Wij kennen degenen die hem vroegen om hen met de PKK in contact te brengen omdat zij wilden dat Hüseyin Baybaşın contact zou opnemen met de PKK. Hüseyin Baybaşın heeft de leiders van de PKK rechtstreeks contact laten opnemen met onze superieuren. Wij hebben hun telefoongesprekken beluisterd.

(---)Kijk, omdat ik U vertrouw geef ik U mijn personalia en details over mijn functie. Deze zaak en Hüseyin Baybaşın zijn mijn dagen en nachten gaan beheersen. Ik heb zaken die ik weet verteld aan mensen met een functie bij de inlichtingendienst en de juridische afdeling op wie ik vertrouwde. Ik consteerde dat zij al op de hoogte waren van hetgeen ik wist, ik heb het deels aan de delegatie die uit Nederland was gekomen, verteld. Nog diezelfde avond hebben ze mij bedreigd.

(---) Ik weet dat alle straf- en ontnemingszaken die in ons land tegen Hüseyin Baybaşın en zijn familieleden worden gevoerd, hebben plaatsgevonden conform de bevelen die de Nederlandse en Duitse politie aan onze hoofdcommissaris Ferruh Tankuş en onze directe

chef Hüddai Sayın hebben opgedragen. (zie hiervoor bijlage 10, brief d.d. 8 januari 2007 van Mehmet N Aytekin, gericht aan Mr. A.G. van der Plas)

14. Ferruh Tankuz is in 1998 gearresteerd wegens gebleken corruptie. Burhan Kazmali beschrijft in zijn email van 12 december 2007 het corruptieonderzoek dat vanaf 22 april 1998 tegen de voormalige directeur van de narcoticadienst Istanbul heeft gelopen (bijlage 8, pp. 5 t/m 11). Hetgeen de zaaksofficier van justitie over Tankuz opmerkte ter zitting van het Gerechtshof op 23 oktober 2001 moet dan ook als een rechtstreekse leugen worden betiteld. Hij lichtte het hof toen onder ede als volgt voor:

“In de periode van augustus 1997 tot juni/juli 1998 was ik zaaksofficier. De zaak is naar mijn mening niet vanuit de Turkse autoriteiten geïnitieerd middels aansturing van informanten. Het onderzoek tegen Baybasin is tevoren niet besproken met Turkije, integendeel, we hebben het juist lang voor ons gehouden tegenover Turkije dat er een onderzoek tegen de verdachte liep. (---)Pas op 1 februari 1998, toen we er niet meer omheen konden, hebben we melding gemaakt van het onderzoek. (---) Ik kan me herinneren met de officier van justitie Tankuz te hebben gesproken . Ik kan me niet herinneren dat ik met hem heb gesproken over de verdachte. (---) Ik weet dat Tankuz hoofd was van de narcoticabrigade. Voor zover ik weet is Tankuz niet gearresteerd wegens betrokkenheid bij drugshandel en ontheven van zijn functie, doch is hij thans lid van de Hoge raad in Turkije.” (bijlage 16A: proces-verbaal d.d. 22 en 23 oktober 2001 van het gerechtshof te ’s Hertogenbosch, pp. 25 en 31)

Ferruh Tankuz is nooit lid geweest van de Hoge Raad in Turkije. Integendeel, in 1998 is hij gearresteerd en is er een strafrechtelijk

onderzoek tegen hem ingesteld. Hillenaar heeft hierin het hof onjuist voorgelicht. Hetzelfde geldt voor zijn opmerking onder ede dat over de zaak Baybasin eerst op 1 februari 1998 contact is geweest met de Turkse autoriteiten. De oud chef van politie te Istanbul, Necdet Menzir, spreekt dit rechtstreeks tegen en met hem vele andere getuigen. Het EK rapport beschrijft een centrale rol van Hillenaar in de contacten met Turkije vanaf begin 1997. In 2000 werd over de rol van Hillenaar al gesproken door Hamdi Topcu, lid van de Turkse geheime politiedienst. Hij beschreef toen al dat zijn opdracht was het uit de weg ruimen van Huseyin Baybasin. Toen dat niet lukte o.a. door het vertrek van Baybasin uit Turkije is hem in september/oktober 1997 door de Procureur-generaal van de Staatsveiligheidsrechtbank te Istanbul gezegd:

“Zeer binnenkort is Baybasin weg; die Agar is een zeer dapper man, niemand kan iets tegen hem doen. Kijk eens hij heeft zelfs met de Procureur-generaal van Nederland ook een akkoord gemaakt. Hoe heet hij Hilering of zo? Die man geeft ons dag en nacht informatie, hij is nog ongeduldiger dan wij” **(bijlage 16B: Verklaring d.d. 29 november 2000 van Hamdi Topcu in aanwezigheid van de advocaat Tahsin Ekinci)**

15. De Duits Turkse journalist Mehmet Salih Çeviker verricht al meer dan tien jaar onderzoek naar de zaak Baybasin. In zijn verklaring van 20 december 2006 schrijft hij:

“Dankzij een interview dat ik in 1996 hield in de gevangenis van Breda, kreeg ik als journalist de kans om direct in contact te komen met Hüseyin Baybaşin. Vanaf die dag volg ik de zaak Hüseyin Baybaşin op de voet, schrijf ik stukken over hem en verzamel ik documentatie. (---) Mijn archief bevat ruim twintig ordners met informatie over mijn onderzoeken en studies naar de zaak Baybaşin. Mijn doel is dan ook in de toekomst een boek over dit

onderwerp te schrijven. De ordners zitten vol met documentatie die ik heb verzameld. Het is niet meer bij te houden hoeveel Turkse beambten en medewerkers van officiële veiligheidsdiensten met het onderwerp te maken hebben en in functie betrokken waren bij de operatie Baybaşin.(---) Ik heb het zaakdossier van Hüseyin Baybaşin gelezen en ik heb diverse uitgebreide gesprekken met beambten van officiële instanties gehad. Tussen de autoriteiten met wie ik een gesprek heb gehad, zaten ook medewerkers van [nationale] veiligheidorganisaties, die in functie betrokken waren bij de operatie Baybaşin en die nog altijd bevoegd zijn in dezen. Ik heb grote hoeveelheden belangrijke documenten gelezen waarop het stempel “vertrouwelijk” stond. Hüseyin Baybaşin is absoluut een politieke persoonlijkheid. De zaak waarvoor hij werd veroordeeld is dan ook een rechtszaak, die is geopend op grond van een politiek gekleurde wens. Dit is mijn overtuiging, die vorm heeft gekregen door de door mij verrichte onderzoeken en de kennis die ik daardoor heb vergaard. Alle bevoegde autoriteiten, met wie ik sprak, zeiden dat zij dezelfde mening waren toegedaan. Tijdens mijn onderzoeken constateerde ik met grote verbazing dat Hüseyin Baybaşin de strafbare feiten die hem tijdens de rechtszaak werden toegedicht, niet had gepleegd.(bijlage 11, verklaring Mehmet Ceviker d.d. 20 december 2006, p.1)

16. Het onderzoek van Ceviker leverde de volgende details op:

“Uiteraard kan ik op grond van mijn beroepsethiek de persoonsgegevens van de personen met wie ik sprak niet blootgeven:

Een belangrijke rol speelt de informatie uit de opgenomen telefoongesprekken. Deze vormden de hoeksteen van de rechtszaak en hebben ertoe geleid dat er door de Nederlandse rechtbanken een veroordeling werd uitgesproken, op grond waarvan Hüseyin Baybasin jarenlang in de gevangenis wordt vastgehouden. Volgens hetgeen mij mondeling werd medegedeeld in de gesprekken die ik voerde, werden de telefoongesprekken van Baybasin in Turkije vanaf 1989 afgeluisterd. De opnamen van deze telefoontap werden conform internationale verdragen door de Turkse veiligheidseenheden doorgespeeld aan de Nederlandse politie. De opnamen van de afgeluisterde telefoongesprekken werden regelmatig door de Turkse autoriteiten afgeleverd bij de Nederlanders. Voorts hebben zij aangegeven dat het Hoofd van de Narcoticabrigade, Ferruh Tankuş, en de chef van dezelfde brigade, Hüdayi Sayın, in de zaak van Baybaşın voor de politie van Duitsland en Nederland buiten hun functie om speciale diensten hebben verricht.(---)

In gesprekken, die daarna werden gehouden met XI, een van de politieagenten van de Narcoticabrigade van Istanbul, die in functie betrokken was bij de operatie Baybaşın, verklaarde deze, dat hij in gewetensconflict verkeerde en dat hij persoonlijk had gezien, dat een team buitenlandse politiebeambten samen met de chefs die de operatie leidden, in een bepaalde richting de verklaringen afnamen van degenen, die bij het gebeuren in hechtenis waren genomen. Hij vertelde dat chef Hüdayi Sayın zelfs de verdachte de van tevoren opgestelde verklaring waarin Nizamettin werd beschuldigd, onder dwang liet ondertekenen. Hij zei dat hij er getuige van was geweest dat Sayın

dit deed op last van zijn eigen chef Ferruh Tankuş”
(p. 2 bijlage 11, ibidem).

17. Niet onvermeld mag blijven dat mr. J. Demmink bij brief van zijn advocaat mr. H.J.A. Knijff heeft ontkend sedert 1986 in Turkije te zijn geweest (**bijlage 17**: brief d.d. 5 april 2007 van mr. J.A. Knijff). Deze ontkenning is in tegenspraak met hetgeen het Aanvullend Rapport hierover meldt, bijlage 6), als ook met de hiervoor gememoreerde verklaringen van de oud chef van politie te Istanbul, Necdet Menzir (bijlage 8, pp. 5 en 6, de oud politiemann M.K. (bijlage 8, pp 16-18) en de verklaringen van M. Y. (bijlage 8, pp 19-20). Evenzo is de ontkenning van mr. Demmink in strijd met twee documenten van de Gouverneur van Istanbul, Directeur van Politie in de Provincie (**bijlage 18**, twee documenten gedateerd 7 juni 2006 respectievelijk 25 december 2002).

III. Manipulatie van tapgesprekken

18. De veroordeling van klager door het hof tot levenslange gevangenisstraf is hoofdzakelijk gebaseerd op Nederlandse merendeels samengevatte vertalingen van beweerdelijk door klager in de periode september 1997 tot 28 maart 1998 in Nederland met behulp van zijn mobiele telefoon gevoerde telefoongesprekken. Het arrest van het hof noemt sub rov 10.3.1 de afgeluisterde telefoongesprekken de belangrijkste bewijsmiddelen. Het door het hof aan zijn veroordeling ten grondslag gelegde bewijs bestaat aldus het arrest sub rov 10.3.5 voor 90 % uit tapgesprekken. De voor het bewijs gebruikte tapverbalen geven alle aan vertalingen ofwel vertaalde samenvattingen te betreffen van telefoongesprekken welke in bedoelde periode door Nederlandse tapkamers zijn geregistreerd via het afluisteren van de door klager gebruikte mobiele telefoons.
19. Het Aanvullend Rapport van Celebi vermeldt zoals hiervoor

gememoreerd, dat uit Turkse archieven blijkt dat Turkije indertijd telefoontaps aan Nederland heeft verstrekt afkomstig uit onderzoeken van Turkse veiligheidsdiensten uit de periode 1989 tot 1997. Deze taps zijn voor de voorgenomen ‘set up’ tegen klager zo verwerkt en gemonteerd dat het leek alsof deze telefoongesprekken gesprekken betroffen vanaf 1997 over misdrijven. Deze onthutsende mededeling staat niet op zichzelf. De journalist Mehmet Ceviker verklaart op 20 december 2006 hetzelfde mondeling te hebben vernomen van de Turkse overheidsfunctionarissen met wie hij over de zaak sprak. En ook de ex chef van politie Necdet Menzir spreekt over de afgifte door de Turkse politie aan Nederland van zelfs de meest doodgewone dagelijkse gesprekken van klager en zijn familieleden.

“Wij hadden de zaak Baybaşin als een geheel aangepakt. (---) Op de telefoons van Hüseyin Baybaşin, zijn familieleden en de kring om hen heen waren inmiddels taps aangesloten. Deze werkzaamheden waren in die periode niet rechtmatig, Er bestond namelijk geen rechterlijke beslissing of iets dergelijks voor.”

Menzir vertelde de journalist Kazmali nog steeds verbaasd te zijn hoe het was gelukt klager in Nederland op dergelijke gesprekken te veroordelen. Uit deze gesprekken was voor zover hem bekend namelijk geen enkel strafbaar feit naar voren gekomen. De anonieme bij het onderzoek tegen klager betrokken politiefunctaris X1 bevestigt deze waarneming van het voormalig hoofd Politie te Istanbul. Als direct betrokkene bij het onderzoek in Turkije tegen klager zegt hij : *”Alle telefoongesprekken vanaf het jaar 1989 tot aan de dag van de arrestatie van Hüseyin Baybaşin zijn beluisterd door mij en mijn teamgenoten. Er was geen enkel gesprek bij dat betrekking had met drugszaken. Alle gesprekken van Hüseyin Baybaşin gingen over handel of hadden te maken met diverse mensen die hij behulpzaam was met hun problemen”*.

20. Recent heeft Kazmali kunnen spreken met een andere bij het onderzoek tegen Baybasin betrokken politieambtenaar, X2, die indertijd ook werkzaamheden verrichtte voor de Narcotica afdeling van de Politie te Istanbul. Kazmali voerde meerdere gesprekken met X2. X2 toonde zich uiteindelijk bereid een verklaring over zijn ervaringen tegenover Kazmali te laten vast leggen op video. Dit is gebeurd op 29 april 2008. Evenzo was X2 bereid op 1 mei 2008 vragen te beantwoorden van de advocaat van klager en de Nederlandse getuige-deskundige Klaas Langendoen, die de zaak momenteel onderzoekt. Van dit vraaggesprek zijn bandopnamen beschikbaar. De betreffende video- en bandopnamen kunnen in besloten zitting van uw hof worden afgespeeld. Ook kan uw hof dan in kennis worden gesteld van de naam en positie van X2 die nog steeds in Turkije in functie is als politieman en kan een foto van zijn identiteitskaart van de Turkse politie worden getoond. X2 heeft vele malen tegenover zowel Kazmali als Langendoen benadrukt welk gevaar hij loopt. Zijn vroegere opdrachtgever Ferruh Tankuz heeft X2 recent, na zijn eerste contacten met Kazmali, benaderd en hem bedreigd om niets over het verleden aan derden te vertellen. X2 legt in het vraaggesprek van 1 mei 2008 aan Langendoen uit mede zo angstig voor Ferruh Tankuz te zijn omdat deze als militant lid is van de politieke beweging van de Grijsse Wolven. De gesprekken met X2 vonden dan ook in het diepste geheim plaats.
21. In een e-mail van 15 april 2008 informeert Kazmali klager en zijn advocate over X2. X2 zou de verklaring van X1 die hem door Kazmali werd voorgehouden, hebben bevestigd. Hij had Kazmali verteld indertijd in de zaak Baybasin technische observaties te hebben verricht en tapes te hebben geprepareerd (**bijlage 19** : e-mail d.d. 15 april 2008 (10.31 uur) van Burhan Kazmali aan Mr. A.G. van der Plas).

In het op 29 april 2008 op video opgenomen gesprek met Kazmali vertelt X2 op geen enkele manier met foto of stem of

naam in de publiciteit te willen komen. Hij legt uit technicus te zijn, gespecialiseerd in het afluisteren van telefoons en het afluisteren via richtmicrofoons. Hij werd indertijd als jonge politiemedewerker door Tankuz gebeld die hem opdracht gaf een rapport op te stellen waarin Baybasin tot doelwit van de Turkse Staat werd gemaakt. Uit de gesprekken die X2 vervolgens afluisterde, kwam volgens X2 niets illegaals naar voren, maar Tankuz was erop gebrand dat het zou lijken alsof er wel iets illegaals zou plaats vinden, zo vertelde hij aan Kazmali. Daarom zijn er op een gegeven moment stemmen veranderd en gesprekken uit de archieven gehaald en toegevoegd aan de afgeluisterde gesprekken.

Op 1 mei 2008 bevestigt X2 aan de getuige Langendoen dat hij dit videogesprek met Kazmali had gevoerd en dat hij aan Kazmali de absolute waarheid had verteld. Hij legt uit indertijd in een team van zes man aan de zaak Baybasin te hebben gewerkt. De telefoons van Huseyin Baybasin zelf, zijn familie en ondergeschikten werden afgeluisterd. Er werd niet alleen met andere politieafdelingen samengewerkt, maar ook met buitenlandse politiekorpsen uit o.a. Nederland. Zijn taak was het afluisteren en opnemen van gesprekken, het technische gedeelte ervan. Dat werk deed hij ook al in militaire dienst. Hij was er zo goed in dat hij op dit gebied al veel prijzen had ontvangen. Hij vertelde op de door hem gewenste wijze stemmen te kunnen combineren en veranderen. Hij kan gesprekken zo in elkaar zetten dat het lijkt of bepaalde gebeurtenissen op een bepaalde wijze plaats vinden. Hij vertelde in de zaak Baybasin direct door Ferruh Tankuz te zijn geïnstrueerd en niet zoals gebruikelijk door de chef van zijn eigen technische afdeling. Op instructie van Tankuz heeft hij indertijd oude en nieuwe afgeluisterde gesprekken van Baybasin gemixt. Sommige nieuwe gesprekken werden hiertoe vanuit Nederland aangeleverd. Op welke wijze de Nederlandse politie deze gesprekken aanleverde, kon hij niet aangeven, omdat dit een geheime methode betrof. Er werd bij het manipuleren van de taps ook gebruik gemaakt van een amateur acteur en een medewerker van de Turkse politieradio. X2 verzorgde met name

het technische gedeelte van de manipulatie. Op de vraag hoe hij tewerk ging, vertelt hij dat het in feite heel eenvoudig is. Hij legt uit, dat je de stem van een bepaalde persoon, bijvoorbeeld de amateur acteur, in de computer zet. Je vergelijkt dan de stem die je hebt met de stem die je wil creëren. Dan ga je de verschillen in toonhoogte vergelijken, de hoogte en diepte. Vervolgens ga je die op elkaar af stemmen ofwel identiek maken. Je stemt de frequenties op elkaar af, in hoogte, diepte en breedte. Daar bestaan drie of vier programma's voor. X2 vertelt aan Langendoen dat hij op deze manier de verschillende stemmen heeft aangepast om ze te laten lijken op die van Baybasin. Hij legt uit de te veranderen stem op dezelfde frequentie en toonhoogte te hebben gebracht als de na te bootsen stem. Daarna werkte hij aan het accent van een bepaalde gewenste regio in Turkije, zo vertelde hij. Dat paste hij ook aan, waarna het gesprek weer werd ingelast. Soms moesten dan nog plaatsnamen en jaargetallen worden aangepast. Soms moest er nog wat worden geschoven met woorden in een zin, om tot het gewenste resultaat te komen. X2 vertelt trots dat zijn sectie op dit moment op één van de beste is op dit gebied. Maar indertijd waren ze ook al goed.

De reden waarom hij ondanks gevaar voor eigen leven met Kazmali en Langendoen praat, is omdat hij aanvankelijk dacht dat het een legale opdracht betrof. Het manipuleren van telefoongesprekken is in zijn ogen toelaatbaar als dit het Staatsbelang dient. Maar het manipuleren van taps in de zaak van Baybasin heeft slechts particuliere belangen gediend, zo heeft hij nu begrepen. Dat is illegaal. En dat is de reden waarom hij hierover openheid van zaken wil geven.

22. X2 heeft daarom nu een verzoek ondertekend, gericht aan de Nederlandse Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken, ter heropening van het onderzoek in de zaak van Huseyin Baybasin waarin deze op 30 juli 2002 door het Gerechtshof te 's Hertogenbosch tot levenslang werd veroordeeld. Het verzoek doet hij steunen op de verklaring die hij tegenover Klaas

Langendoen heeft afgelegd. Het verzoek vermeldt over deze verklaring:

“ In deze verklaring heb ik melding gemaakt van het feit dat ik persoonlijk getuige ben geweest van en ook betrokken ben geweest bij zaken die in de jaren 1996 en 1998 hebben plaats gevonden in het door Nederland en Turkije gezamenlijk uitgevoerde onderzoek in de strafzaak tegen Hüseyin Baybasin en die in strijd waren met de wet. Ik heb tegelijkertijd tegen de heer Langendoen verteld hoe ik werd gedwongen om oude telefoongesprekken (van Baybasin) uit de archieven van Turkse politiefunctionarissen en inlichtingendiensten met door de Turkse en Nederlandse politie verstrekte nieuwe telefoongesprekken van Baybasin zodanig met elkaar te mixen en te manipuleren dat het leek alsof Baybasin serieuze discussies voerde over zware delicten.

Ik werd ertoe gedwongen om dit te doen door mijn baas Ferruh Tankuz. Bij het vervaardigen van de van mij verlangde gemanipuleerde telefoongesprekken heb ik hulp gekregen van een Turkse amateur artiest en iemand die werkzaam was bij de Turkse politieradio.

Ik weet dat deze gemanipuleerde telefoongesprekken in de strafzaak tegen Hüseyin Baybasin zijn gebruikt met de bedoeling om aan te tonen dat hij betrokken zou zijn bij zware criminele delicten waarmee hij in werkelijkheid niets te maken had.” (bijlage 20: Verzoek d.d. 1 mei 2008 van X2 aan de Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken)

Deskundigenonderzoek

23. Het bewijs van alle strafbare feiten waarvoor klager door de rechtbank en het hof te Den Bosch is veroordeeld tot levenslange

gevangenisstraf, berust vrijwel uitsluitend op (de samenvattingen van) in het Turks, Koerdisch en Engels gevoerde telefoongesprekken, waaraan klager beweerdelijk zou hebben deelgenomen en die in het kader van het in september 1997 geopende gvo in zijn strafzaak tot zijn arrestatie eind maart 1998 zouden zijn afgetapt in een Nederlandse tapkamer. Klager zelf heeft van aanvang af de authenticiteit van het voor het bewijs gebruikte gespreksmateriaal betwist. Het namens hem gevoerde verweer dat het voor het bewijs gebruikte tapmateriaal gemanipuleerd gespreksmateriaal betrof, dat niet voor het bewijs mocht worden gebruikt, is indertijd door het hof verworpen op grond van onderzoek door de deskundige A.P.A. Broeders van het NFI. Na het arrest van het hof zijn op initiatief van klager nieuwe deskundigenonderzoeken verricht op eerder door de rechter-commissaris aan de verdediging ter beschikking gestelde cassettebanden waarop een selectie van de als bewijs gepresenteerde gespreksopnamen was gekopieerd. Het betreft onderzoeken door vier verschillende, onderling onafhankelijke deskundigen op het gebied van telecommunicatie en digitale onderzoekstechnieken. Het onderzoek van drs. A.P.A. Broeders van het NFI had zich beperkt tot een zogenaamd auditief integriteits- en authenticiteitsonderzoek op audio-kopieën van de originele digitale gegevens, de zgn. optical disks, en de moederbanden. Dit hield niet meer in dan het met een koptelefoon afluisteren van de op audiobanden gekopieerde Koerdische, Turkse en Engelse gesprekken. Dit was, zo is klager later gebleken, een gezien de stand van wetenschap te beperkte wijze van onderzoek naar de authenticiteit van gespreksopnamen. Vier nieuwe op initiatief van klager verrichte onderzoeken hebben alle gebruik gemaakt van de onderzoekstechniek van signaalanalyse. Omdat de te onderzoeken gespreksfragmenten beweerdelijk afkomstig waren van telecommunicatie heeft één van de onderzoekers naast een signaalanalytisch onderzoek ook een telecommunicatie analytisch onderzoek verricht op het ter beschikking staande kopiemateriaal.

De onderzoeksresultaten zijn vastgelegd in vier rapporten, te weten:

1. deskundigenrapport 11 april 2003 van Barry G. Dickey (**bijlage 21**),
2. onderzoeksrapport d.d. 27 juni 2004 van ing. J.W.M. van de Ven (**bijlage 22**),
3. onderzoeksverslag d.d. 6 december 2004 van John Beerends, TNO Telecom te Delft (**bijlage 23**) .
4. deskundigenrapport d.d. 15 oktober 2006 van Schlomo Peller (**bijlage 24**)

24. Het eerste onderzoek dateert van 11 april 2003 en betreft een onafhankelijk nieuw signaal-analytisch onderzoek van enkele van de gespreksopnamen door de forensisch onderzoeker Barry G. Dickey, lid van het American College of Forensic Examiners en de Audio Engineering Society (bijlage 21: Expert Report of April 11th 2003 of Barry G. Dickey, DABRE). Dickey onderzocht drie door het hof voor het bewijs gebruikte “telefoongesprekken”: te weten de op de cassettebanden met de nummers 004-95A en 004-95B, 140 en 038 aangeduide gesprekken, welke eerder ook auditief door Broeders waren onderzocht.

Dickey komt tot de conclusie dat de opnamen van de door hem onderzochte gesprekken diverse onverklaarbare onregelmatigheden vertonen. Over de gespreksopnamen 004-95 en 140 zegt hij dat deze “*several anomalies*” vertonen, welke “*are consistent with alteration*”. Hij geeft aan dat

“A complete authenticity examination of the original recording and the device utilized to create it would provide further confirmation of the inconsistencies listed above.”

(pp. 2, 3 en 5 van het rapport)

Zijn onderzoeksresultaat met betrekking tot gespreksopname 038 luidt:

“Examination of QA-1:038 disclosed several anomalies, which require examination of the original recording and device utilized (---)”.

Het op de cassettebanden aangeduide gesprek 004-95A en 004-95B betreft volgens een proces-verbaal van 1 december 1998 van onderzoeksleider A. IJzerman het telefoongesprek dat door klager zou zijn gevoerd op 9 november 1997 te 22.53 uur. Het als 38 aangeduide gesprek betreft het beweerdelijk op 14 november 1997 te 22.24 uur gevoerde gesprek en het als 140 aangeduide gesprek het beweerdelijk op 1 december 1997 te 20.45 gevoerde gesprek (Zie **bijlage 25**: proces-verbaal d.d. 1 december 1998 van Alexander IJzerman). Deze drie beweerdelijke telefoongesprekken zijn alle door het hof voor het bewijs gebruikt, te weten als tapgesprek A-1-4 (gesprek 004-95A en 004-95B), tapgesprek A-3-24 (gesprek 038) en tapgesprek A-4-34 (gesprek 140). Het hof benoemt deze drie gesprekken zelfs uitdrukkelijk tot essentiële bouwsteen voor het bewijs van de feiten 1, respectievelijk 2 en 3 (arrest d.d. 30 juli 2002, p. 28, sub rov 10.6.1, p.29, sub 10.6.2 respectievelijk p. 30, sub 10.6.3).

25. Klager heeft ook TNO Telecom te Delft verzocht om signaalanalyse te verrichten op het aan de verdediging ter beschikking gestelde opnamemateriaal van de voor het bewijs gebruikte gespreksopnamen. Dit onderzoek is uitgevoerd door Dr. John Beerends, aldaar werkzaam. Een voorlopige samenvatting van Beerends onderzoeksbevindingen is neergelegd in een onderzoeksverslag van 6 december 2004 (zie hiervoor bijlage 23) en luidt:

“In de digitale kopieën zijn op veel punten kliks en stiltes te horen waarvan de oorsprong niet duidelijk is. (---) Het is dan ook noodzakelijk dat het oorspronkelijke materiaal, inclusief de nadere gespreksgegevens zoals die bij het tappen worden

opgeslagen, de zogenaamde Call Detail Records, beschikbaar wordt gesteld voor een nadere analyse.”
(p. 2 van zijn rapport)

26. Op grond van de eerdere verontrustende conclusies is in 2004 een uitgebreid signaal en telecommunicatie analytisch onderzoek verricht door ing. J.W.M. van de Ven op alle eerder auditief door Broeders onderzochte gesprekken alsmede enkele andere door het hof als bouwsteen voor het bewijs gebruikte gesprekken. Dit onderzoek is neergelegd in een rapport van 27 juni 2004 (zie hiervoor bijlage 22: rapport d.d. 27 juni 2004 van J.W.M. van de Ven).

De nieuwe gegevens die uit dit signaal en telecommunicatie analytisch onderzoek naar voren zijn gekomen zijn direct in tegenspraak met de eerdere conclusies van het auditieve onderzoek van Broeders. Voor de betreffende conclusies van Van de Ven wordt verwezen naar zijn rapport, in het bijzonder de pp. 52 t/m 54. Van een groot aantal door het hof aan het bewijs ten grondslag gelegde, beweerdelijk in Nederland afgeluisterde telefoongesprekken, wijst signaal-analytisch en telecommunicatie onderzoek uit, dat ze lijken te zijn samengesteld uit meerdere originele gesprekken en niet door een Nederlandse tapkamer van het Nederlandse telefoonnet getapt kunnen zijn. Hij schrijft hierover:

I.
Het opkomen van een zogenaamde AGC midden in een gepretendeerd doorlopend telefoongesprek, zoals waargenomen in mijn analyse van in ieder geval vijf gesprekken (zie sub 2, sub 5, sub 6, sub 11 en sub 13 van mijn onderzoeksbevindingen), kan niet anders betekenen dan dat midden in bedoelde gesprekken wordt aangevangen met nieuwe communicatie ná het opzetten van een nieuwe GSM-verbinding. De enige verklaring voor dit verschijnsel kan zijn dat het gepretendeerde doorlopende telefoongesprek uit meerdere (onderdelen

van) telecommunicatieverbindingen bestaat. Op de onderzochte bandopname wordt het gesprek als één consistent telefoongesprek gepresenteerd. Dit is telecommunicatie technisch onmogelijk. Uitgaande van de onderzochte kopieopname als weergave van de werkelijkheid, is hier sprake van een meer dan sterke aanwijzing voor manipulatie, dat wil zeggen het aan elkaar plakken, van oorspronkelijk opnamemateriaal.

II.

Dat de kiestoon in diverse gesprekken 450 respectievelijk 400 Hz bedraagt en niet 425 Hz zoals vastgelegd voor de Nederlandse telefonie-infrastructuur, geeft aan dat deze gesprekken niet van het Nederlandse telefoonnet afkomstig kunnen zijn (zie sub 15, sub 16, sub 17, sub 20, sub 22, sub 23, sub 24, sub 26, sub 28, sub 31, sub 32 van mijn onderzoeksbevindingen). Dit is onverklaarbaar in relatie tot het feit dat de betrokken gesprekken worden gepresenteerd als zijnde getapt van het Nederlandse telefoonnet.

III.

Vele gespreksopnamen vertonen een frequentie onder de 300 en boven de 3400 Hz (zie de sub 8 t/m 14 en sub 15 t/m 26 en sub 28 van mijn onderzoeksbevindingen beschreven gesprekken). Deze opnamen vallen daarmee buiten de telefoonband-frequentie. Dit houdt in dat zij niet rechtstreeks afkomstig kunnen zijn van enige telefoon-infrastructuur, dat wil zeggen dat zij niet afkomstig kunnen zijn van een via een tapkamer afgetapte telecommunicatie. Ook dit verschijnsel is onverklaarbaar in relatie tot de pretentie dat alle gespreksopnamen kopieën van via de infrastructuur afgeluisterde telefoongesprekken betreffen. Het verschijnsel dat toch het opkomen van een AGC signaal voorkomt, is daarom uitsluitend verklaarbaar uit de omstandigheid dat het betreffende gesprek direct op een telefoontoestel is afgeluisterd.

IV

In een tweetal geanalyseerde gesprekken is sprake van een zodanig goede signaal-ruisverhouding dat het niet kan gaan om via het GSM-netwerk afgeluisterde telefoongesprekken (zie de sub 2 en sub 7 van mijn onderzoeksbevindingen beschreven gesprekken) Een ander gesprek (beschreven sub 6 van mijn onderzoeksbevindingen) laat eerst het opkomen van de AGC zien op het moment dat de inbellende gesprekspartner na de gebelde afgeluisterde persoon begint te spreken. Dit impliceert dat de afgeluisterde persoon op een vaste telefoonaansluiting moet zijn gebeld door een derde die wel van een GSM-aansluiting gebruik maakte. Het gaat hier om verschijnselen die onverklaarbaar zijn in relatie tot de pretentie dat deze gesprekken zijn afgetapt van door Baybasin gebruikte GSM-aansluitingen.

V

De sub 28 van mijn onderzoeksbevindingen geanalyseerde gespreksopname laat duidelijk overspraak horen. Dit is niet mogelijk bij digitale centrales welke in Nederland zijn ingevoerd in de periode tussen 1975 en 1996. Ook dit verschijnsel moet onverklaarbaar worden genoemd in relatie tot de aanname dat dit gesprek in november 1997 van het Nederlandse telefoonnet is afgetapt.

VI

In diverse onderzochte gesprekken is op meerdere momenten een totale afwezigheid van signaal waarneembaar. De sub 2, sub 30 en sub 32 van mijn onderzoeksbevindingen beschreven gesprekken vormen hiervan zeer sterke voorbeelden. Iedere wegval van signaal kan op zich een aanwijzing vormen voor een knip&plak moment in de opname. Definitieve uitspraken hierover kan ik echter niet doen zonder deze in de kopieopnamen waargenomen onregelmatigheden nader

te hebben onderzocht op de originele gegevensdragers. Zolang men niet de beschikking heeft over het originele signaal zoals opgeslagen op Optical Disk of Spoelen Band blijft het namelijk onmogelijk definitief uitsluitel te geven over de vraag of de afwezigheid van signaal een gevolg is van manipulatie of dat deze slechts een gevolg is van technische onvolkomenheden welke zijn opgetreden tijdens het tapproces dan wel het kopieerproces. Een objectieve vergelijking met het originele signaal is dan immers uitgesloten.” (bijlage 22, rapport d.d. 27 juni 2004 van J.W.M. van de Ven, pp. 52 t/m 54)

27. In 2006 is een verzoek gedaan aan de Israëlische telecom deskundige Schlomo Peller om nogmaals de kopieopname van tapgesprek 038 te onderzoeken. De aanleiding voor dit verzoek vormde de verklaring van de Israëlische gesprekspartner uit dit gesprek dat hij weliswaar zijn eigen stem en die van klager herkende bij het afluisteren van de kopieopname, maar dat het hier niet één telefoongesprek van hem met klager betrof, maar meerdere in één gesprek bijeengebrachte gespreksfragmenten (zie hierna sub 57 onder het kopje Kentucky zaak). Peller is een Israëlische specialist op het gebied van digitale signaalanalyse, die zijn sporen op dit gebied heeft verdiend zowel aan vooraanstaande Israëlische universiteiten als binnen geavanceerde Israëlische telecombedrijven en in telecommunicatie gespecialiseerde teams binnen het Israëlische leger. Ook zijn onderzoeksresultaten met betrekking tot dit gesprek zijn verontrustend. Zij bevestigen niet alleen Dickey's bevindingen dat: *“Examination of QA-1:038 disclosed several anomalies, which require examination of the original recording and device utilized (---)”*, maar gaan zelfs verder.

Peller concludeert op grond van zijn signaalanalyse van het gesprek:

1. *At first sight, and based on the above observations, the signal shows discrepancies*

and anomalies with respect to AGC characteristics in different parts of the recording. The AGC characteristics change throughout the recording, and at least in one occasion there is no AGC at all. This is not supposed to occur if the same recording setup was used to tap a single, continuous call, and may imply splicing of several audio segments.

Furthermore, the presence of an AGC mechanism is surprising, since telephone sets (both cellular and corded) typically do not have an audio AGC mechanism. This point deserves further study by examining the original recording material for investigating the AGC origin and characteristics.

- 2. The recording demonstrates at least three signal interruption gaps where the signal was not lost but rather a silence segment was inserted. Furthermore, based on the above observations I assess that the silence gap was not a part of the original call, but was introduced later, either by some deficiency in the recording equipment or some off-line signal manipulation. Examination of the original recording material may help to better understand the origin of these insertions.*
- 3. I further observe certain occasional noise with short duration that is unlikely to be caused by a mechanical source.*
- 4. Since the recording has been copied from digital media to audio cassette and then re-*

digitized into an audio CD, further examination of the original recording in digital form may enlighten and clarify some of the issues and reservations set forward above.

Met andere woorden, volgens Peller vertoont de gespreksopname 038, AGC signalen, die onderling zo van elkaar verschillen dat het niet om één en hetzelfde telefoongesprek kán gaan, terwijl dit tapgesprek wel als zodanig aan het hof is gepresenteerd. Bovendien nam Peller in de gespreksopname meerdere malen signaaluitval waar, dat geen onderdeel vormde van het oorspronkelijke gesprek, en dat in Pellers conclusie later kunstmatig moet zijn ingebracht.

28. Deze onderzoeksresultaten vormen een bevestiging van de hiervoor weergegeven uitspraken van indertijd bij de ‘zaak Baybasin’ betrokken Turkse overheidsfunctionarissen. Zij geven aan dat er in feite geen strafzaak tegen klager was. De feiten waarvoor klager werd veroordeeld, zijn gecreëerd met behulp van valse documenten en gemanipuleerde telefoongesprekken, welke vanuit Turkije aan Nederlandse politiefunctionarissen en justitie ambtenaren werden verstrekt. De vraag hoe deze uit Turkije verkregen gemanipuleerde tapgesprekken aan de rechter konden worden gepresenteerd als in Nederland afgeluisterd, wordt gedeeltelijk beantwoord door een onderzoek van Price Waterhouse Coopers. De resultaten van dit in opdracht van Binnenlandse Zaken uitgevoerd onderzoek naar de informatiebeveiliging bij vijf Nederlandse tapkamers is op 8 december 2003 door de Ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie openbaar gemaakt (**bijlage 26**, rapport d.d. 25 augustus 2003 van Price Waterhouse Coopers, A & K-analyse op een vijftal interceptie organisaties en –systemen, gehecht aan de brief van 5 december 2003 van de minister van binnenlandse zaken, J.W. Remkes, gericht aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal). De hoofdconclusie van het onderzoek

luidde:

Bij alle van het vijftal onderzochte interceptie organisaties hebben we belangrijke hiaten aangetroffen in zowel het beheer van het interceptie systeem door de interceptie organisatie als in de technische beveiliging van de interceptie systemen zelf. Dit betekent dat er bij alle onderzochte interceptie organisaties risico's bestaan die direct kunnen leiden tot inzage, verandering of (niet) verwijdering van geïntercepteerde informatie of daarmee samenhangende meta-informatie (zoals verkeersgegevens) in hun interceptie systeem door onbevoegde derden. Adressering van dergelijke risico's dient naar onze mening direct te worden aangevangen... ..(p. 11 van het rapport).

Gespreksopnamen 004-94A/004-95B en 038

29. De onderzoekers Dickey, Beerends en Van de Ven zijn het gezien hun rapportages met name roerend eens over de midden in de gespreksopname 004-94A/004-95B met het blote oor duidelijk hoorbare schakelklikken. Hun signaal-analytische onderzoeken leveren feiten op die op dit punt tot een conclusie leiden welke tegengesteld is aan die van Broeders in het door het hof aan de bewezenverklaring ten grondslag gelegde onderzoeksrapport.

Het onderzoeksresultaat van het auditieve onderzoek van drs. A.P.A. Broeders van het gesprek 004-95A/004-95B (gevoerd op 9 november 1997 te 22.53 uur en in het Nederlands samengevat als tapgesprek A-1-4) is te vinden in zijn onderzoeksrapport van 22 december 2000 sub 11. Zijn conclusie was op grond van het beluisteren van dit in de Turkse taal gevoerde telefoongesprek

“Er is geen steun voor de stelling dat er uit meer gesprekken één gesprek is samengesteld. Wel is er (op

tijdstip t = ca. 24 minuten gemeten vanaf het begin van het gesprek) sprake van een controle van de batterij van één van de gebruikte telefoontoestellen waardoor mogelijk de indruk kan ontstaan dat er een nieuw gesprek begint (zie bijlage1). De klikgeluiden geven geen steun aan de stelling dat er sprake is van manipulatie van de opname". (bijlage 27: onderzoeksrapport d.d. 22 december 2000 van drs A.P.A. Broeders, p. 6)

In bedoelde bijlage 1 bij het rapport meldt Broeders over bedoelde klikgeluiden:

"Er is een geluid hoorbaar dat er op wijst dat K. mogelijk met zijn telefoon schudt" (bijlage 22, p. 16)

30. Het signaal-analytisch onderzoek van dezelfde gespreksopname door Barry G. Dickey dat na het arrest van het hof heeft plaats gevonden onderschrijft deze auditieve analyse van Broeders niet, integendeel.

Hij noteert in zijn rapport van 15 april 2003 over de gespreksopname 004-95A:

"Examination of QA-1 : 004-95A yielded several suspicious events. Abrupt speech patterns were noted in association with verbal dialogue.(---) Of particular interest are the events located at {00:15:01.268} and {00:15:32.512}. Waveform and spectrographic examination confirm these events are consistent with alteration/editing of recorded material (---) Patterns associated with AGC were observed". (bijlage 21, rapport van Dickey, p. 2)

Over het als gespreksopname 004-95B opgenomen deel van het gesprek beschrijft hij dezelfde "*suspicious events*" en "*patterns associated with AGC*" en:

“Waveform and spectrographic examination at {00:01:55.224} verified parameters consistent with alteration/editing of recorded material”. (bijlage 21, rapport van Dickey, p. 3)

31. Over het zelfde gesprek 004-95A/004-95B schrijft Van de Ven in zijn rapport van 27 juni 2004 op grond van zijn signaal en telecommunicatie analyse het volgende:

“Gesprek gedateerd 9 november 1997 te 22.53 uur – gesprek 4 en 95 volgens weergave verbalisant op de audioband X2 X3A voortzetting gesprek – gesprek 11 volgens onderzoek Broeders. (---)

“Het gerammel bestaat in feite uit zeven hoorbare klikken. Nader signaal-analytisch onderzoek van deze klikken toont een duidelijk harmonisch frequentiepatroon aan zoals beschreven in de telefoniecommunicatie voor DTMF-systemen voor de signalen van de kiesprocedure voor het opstarten van een telefoongesprek. Dit wijst m.a.w. - anders dan Broeders in zijn rapport suggereert – op de aanvang van een nieuw gesprek op dat moment. Deze analyse wordt bevestigd doordat direct na bedoelde klikgeluiden het signaal wordt waargenomen van het inkomen van een zogenaamde AGC. Het opkomen van een AGC zien we alleen maar op het moment dat een nieuwe telefooncommunicatie wordt aangevangen. Wanneer er sprake zou zijn geweest van het schudden van batterij of telefoon, zoals Broeders in zijn rapport suggereert, dan zou er een zogenaamde excitatie te zien zijn van een signaalbron welke een random verdeeld spectrum oplevert. Hiervan is in casu geen sprake. De analyse toont in tegendeel gepaarde frequenties ofwel een dual tone --“(p. 17 van het rapport d.d. 27 juni 2004)

32. John Beerends van TNO Telecom te Delft schrijft over zijn onderzoek van dit gespreksfragment 004 en 95 in zijn voorlopige onderzoeksverslag van 6 december 2004:

“In de digitale kopieën zijn op veel punten kliks en stiltes te horen waarvan de oorsprong niet duidelijk is. Van alle analyses zijn de belangrijkste aanwijzingen die mogelijk steun geven aan de stelling dat er manipulatie heeft plaats gevonden te vinden in het gesprek dat wordt aangeduid met “004 en 95” welke aan Bakker Schut cs. is gepresenteerd als één gesprek. Aan het begin van deze opname wordt gezegd “gesprek nummer 4 als mede 95” wat de indruk wekt dat deze opname is samengesteld uit twee gesprekken. Verder zijn midden in deze opnames een zevental harde klikken te horen die sterke overeenkomst vertonen met klikken die optreden aan het begin van een groot aantal andere gesprekken. Deze laatste klikken zijn te horen nog voordat het eigenlijke telefoon gesprek tussen gesprekspartijen is begonnen. Tevens is er een groot verschil in ruis niveau voor en na de eerste klik van de zeven klikken. De verklaring zoals die door Broeders wordt gegeven in zijn rapportage, dat het hier een controle van de batterijen betreft, lijkt onwaarschijnlijk. De gezamenlijke argumenten geven mogelijk steun aan de stelling dat er manipulatie heeft plaats gevonden.”

(bijlage 23)

Daadwerkelijk uitsluitsel over de vraag of manipulatie heeft plaats gevonden kan volgens Beerends echter alleen maar worden verkregen door signaal analytisch onderzoek op het oorspronkelijke opname materiaal. Een dergelijk onderzoek zal zijn inziens moeten worden gecombineerd met een analyse van de nadere gespreksgegevens zoals die bij het tappen worden opgeslagen, de zogenaamde Call Detail Records.

33. Een dergelijk signaal analytisch onderzoek op het oorspronkelijk

opname materiaal in combinatie met een analyse van de Call Detail Records heeft niet plaats gevonden door Broeders op wiens onderzoeksbevindingen het hof zich in zijn arrest van 30 juli 2002 bij uitsluiting heeft gebaseerd. Broeders onderzoek heeft zich beperkt tot het afluisteren van audio-kopieën van het oorspronkelijke materiaal. Zijn verklaring van de zeven harde, duidelijk met het blote oor waarneembare klikken in gespreksopname 004/95 worden door TNO Telecom op basis van signaal-analytisch onderzoek onwaarschijnlijk genoemd. De forensisch onderzoeker Dickey noemt de door hem in deze gespreksopname met behulp van signaal analyse gevonden onregelmatigheden “*consistent with alteration/editing of recorded material*”. En volgens het signaal-analytisch onderzoek van Van de Ven duiden de zeven harde schakelklikken midden in het gesprek, welke door Broeders werden verklaard uit ‘*het schudden met de mobiele telefoon*’, op het opstarten van een nieuw telefoongesprek.

34. De vier onderzoekers concluderen op grond van hun onafhankelijk van elkaar uitgevoerde onderzoeken tot veel meer onverklaarbare onregelmatigheden in het gespreksmateriaal. Beerends schrijft op 6 december: “*In de digitale kopieën zijn op veel punten kliks en stiltes te horen waarvan de oorsprong niet duidelijk is.*” (p. 2 van zijn rapport). Van de Ven’s nieuwe telecommunicatie onderzoek wijst zelfs uit dat een groot aantal voor het bewijs gebruikte tapgesprekken niet afkomstig kan zijn van het Nederlandse telefonienet, ofwel afgeluisterd door Nederlandse tapkamers, terwijl deze gesprekken wel als zodanig zijn gepresenteerd aan de rechter. Dickey vond met behulp van zijn signaal analytisch onderzoek niet alleen verontrustende onregelmatigheden in de gespreksopname 004-95, maar ook in de gespreksopnamen 038 en 140. Nieuw onderzoek op de gespreksopname 38 door de Israëlische expert Peller bevestigde Dickey’s bevindingen. Volgens Peller vertoont de opname AGC signalen, die onderling zo van elkaar verschillen dat het niet om één

en hetzelfde telefoongesprek kan gaan. Bovendien nam hij in het gesprek signaaluitval waar, welke geen onderdeel vormde van het oorspronkelijke gesprek, maar welke later kunstmatig moet zijn ingebracht. Beide tapgesprekken, 038 en 140 zijn aan de rechter gepresenteerd als originele zonder onderbreking door klager in Nederland gevoerde gesprekken. Als zodanig zijn ze in het arrest opgenomen als essentiële bouwstenen voor het bewijs van feit 2 respectievelijk feit 3 (bijlage 5: arrest d.d. 30 juli 2002, p.29, sub 10.6.2 respectievelijk p. 30, sub 10.6.3)

35. Het ten bewijze van alle ten laste gelegde feiten gepresenteerde materiaal steunde volgens het arrest van het hof voor meer dan 90% op in Nederlandse vertaling in tapverbalen neergelegde van cliënt afgeluisterde telefoongesprekken. Het onderzoek van Price Waterhouse Coopers maakt duidelijk dat de Nederlandse tapkamers ernstige veiligheidshiaten vertoonden ten tijde van de registratie van beweerdelijk door klager gevoerde telefoongesprekken. Dit betekent dat er technisch in ieder geval geen garanties waren ingebouwd dat datgene dat werd afgeluisterd gelijk was aan dat wat werd opgeslagen en later aan de rechter als bewijs gepresenteerd. Het signaal-analytische onderzoek van vier onderling onafhankelijke onderzoekers duidt er op dat in ieder geval twee voor het bewijs gepresenteerde telefoongesprekken bestaan uit via schakelklikken aan elkaar verbonden originele gesprekken. De hiervoor geciteerde Turkse bronnen vormen meer dan sterke aanwijzingen, in de zin van feiten en omstandigheden, voor de wijze waarop het bewijsmateriaal in de strafzaak tegen klager in elkaar is gezet, te weten door manipulatie van audio materiaal. Op zich onschuldige gesprekken zijn zo gemonteerd dat ze pasten binnen een scenario van door klager vanuit Nederland in het buitenland gepleegde strafbare feiten. Het aan elkaar plakken van twee aparte originele gesprekken met het doel dit als bewijs van een doorlopend telefoongesprek aan de rechter te presenteren, kan niet anders worden gedefinieerd dan als opzettelijke misleiding van de rechter, in casu met het doel klager

te laten veroordelen voor nooit gepleegde strafbare feiten. Zelfs, al zou een dergelijke vervalsing zich hebben beperkt tot slechts één of twee van de tot het bewijs gepresenteerde tapesprekken, moet worden gesproken van een ernstig strafbaar feit.

IV. De afzonderlijke bewezen verklaarde feiten

36. De feiten en omstandigheden zoals deze op dit moment via getuigenverklaringen, officiële documentatie en resultaten van signaal-analytisch onderzoek bekend zijn geworden wijzen per bewezen verklaard feit op de volgende ‘set up’.

De moord in Turkije op een zekere Öge (zaaksdossier 1, feit 1)

37. Het belangrijkste feit waarvoor Baybasin in Nederland tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, betreft *de moord in Turkije op een zekere Öge*. Klager zou daartoe – volgens de door het Gerechtshof ’s-Hertogenbosch gevolgde bewijsvoering op basis van samenvattingen van telefoongesprekken – vanuit Nederland telefonisch opdracht hebben verstrekt aan de zich toen in Turkije bevindende Turken Yavuz Yavuztürk en Nuri Korkut. Het motief van de moord zou volgens het OM zijn gelegen in een drugskwestie.
- Het “Aanvullend Rapport” laat van deze beschuldiging niets heel. Vermeld wordt dat het bij de Turkse inlichtingendienst bekend is dat de moord niets met drugs-kwesties heeft te maken, en heeft plaatsgevonden in het kader van een ruzie tussen Öge en derden over de verdeling van gelden uit een grote investering waarbij was gemalverseerd.
- Voorts wordt vermeld dat de Nederlandse behandelend officier van justitie Hillenaar nog vóór de arrestatie van Baybasin in 1998 in Nederland door hooggeplaatste en met name genoemde Turkse justitiefunctionarissen (o.m. M. Emin Arslan) uitdrukkelijk is gewaarschuwd dat Baybasin niets met deze moord te maken had en dat deze beschuldiging niet staande kon worden gehouden, waarop de Nederlandse officier van justitie zou hebben

geantwoord dat Baybasin niet de kans zou krijgen om zich te verdedigen.

Ten slotte wordt gememoreerd dat in Turkije voor de Rechtbank voor Zware Strafzaken te Bakirköy een strafvervolgning tegen voornoemde Yavuztürk heeft plaatsgevonden wegens de moord op Öge, waarbij ook al het “Nederlandse” bewijsmateriaal is betrokken, maar dat deze vervolging na jarenlang onderzoek overeenkomstig het requisitoir van de Turkse officier van justitie is geëindigd (bij uitspraak van 13 oktober 2004) met een vrijspraak voor alle verdachten, waaronder Yavuz Yavuztürk, zulks omdat er verre van voldoende wettig en overtuigend bewijs voor hun veroordeling voorhanden was. In dat verband wordt in het “Aanvullend Rapport” nog benadrukt dat de Turkse recherche van meet af aan in het beschikbare bewijsmateriaal onvoldoende grond zag om meergenoemde Nuri Korkut zelfs maar als verdachte aan te merken.

38. Het hof heeft klager in deze zaak veroordeeld voor het op 9 november 1997 in Istanbul tezamen en in vereniging met anderen, opzettelijk en met voorbedachte rade van het leven beroven van Sadik Suleyman Öge. Klager zou volgens de bewijsconstructie van het hof vóór deze moord vanuit Nederland telefonische instructies met betrekking tot de moord hebben gegeven aan ene Yavuz en Nuri Korkut. Uit deze telefonische contacten blijkt, aldus het hof, *“dat verdachte opdrachten met betrekking tot de moord geeft, indirect de personen die uiteindelijk de opdracht moesten uitvoeren, aanstuurt en de gang van zaken daaromheen dirigeert”*. Volgens het hof werd klager na de moord vervolgens op de hoogte gehouden van de opdracht. Het arrest noteert sub bewijsoverweging 10.6.1: *“Als blijkt dat Öge op 9 november 1997 ’s middags om 16.25 in een theetuin in Istanbul wordt vermoord, wordt verdachte kort daarna, om 17.16 uur, door Yavuz gebeld dat de ’opdracht’ in de tuin was uitgevoerd, waarop verdachte verheugd reageert (tapgesprek A-1-1)”*. En uit het tapgesprek A-1-4 leidt het hof af dat er details over de moord worden uitgewisseld met klager. De

bewijsoverweging eindigt met de woorden: *“Het hof is van oordeel dat tussen verdachte, die in Nederland verbleef, en Yavuz, Nuri Korkut en de pleger van het feit, een zeer nauwe samenwerking heeft bestaan, die op niets anders dan de dood van Sadik Suleyman Öge gericht kon zijn. Verdachte moet dan ook als mededader worden aangemerkt en daaraan doet niet af dat verdachte bij de moord niet lijfelijk aanwezig was”*.

39. Het hof leidt klagers betrokkenheid bij deze moord bij uitsluiting af uit het tijdstip en de inhoud van de telefoongesprekken, zoals deze zijn neergelegd in de in dossier 1 gepresenteerde telefoontaps. Het hof noemt, sub bewijsoverweging 10.6.1, met name de tapgesprekken A-1-1, A-1-3, A-1-4 en A-1-5 als essentiële bouwstenen voor deze bewijsconstructie. Van deze tapgesprekken zijn er twee opnieuw onderzocht met als uitkomst dat signaal en telecommunicatie onderzoek aanwijzingen oplevert dat deze taps zijn gemanipuleerd. Zoals hiervoor sub 29 t/m 34 besproken, duiden de midden in tapgesprek A-1-4, gespreksfragment 004/95, gehoorde schakelklikken volgens de nieuwe onderzoeksresultaten op de aanvang van een nieuw telefoongesprek en niet op het schudden van de batterij zoals het hof indertijd op voorspraak van Broeders aannam. Dit nieuwe gegeven is onverenigbaar met de aanname in de bewijsconstructie, dat het als tap A-1-4 gepresenteerde telefoongesprek één doorlopend telefoongesprek betreft, dat bewijs oplevert voor het door klager in de avond na de moord uitwisselen van details over de moord.
40. Hetzelfde geldt voor het ook expliciet aan de bewijsconstructie ten grondslag gelegde tapgesprek A-1-1. Deze tap betreft een beweerdelijk door klager op 9 november 1997 te 17.16 uur gevoerd telefoongesprek. Volgens het proces-verbaal van 1 december 1998 van onderzoeksleider A. IJzerman is dit gesprek als gespreksopname 1 gekopieerd op de aan de verdediging

indertijd ter beschikking gestelde cassetteband X-3, 21-A (zie bijlage 20). De deskundige Van de Ven onderzocht dit gesprek zoals dit was gekopieerd op bedoelde cassetteband. Zijn conclusie staat vermeld op p. 48 sub 28 van zijn rapport van 27 juni 2004:

***“Gesprek gedateerd 9 november 1997 te 17.16 uur –
gesprek 1 volgens weergave verbalisant op audioband
X3 21A –
(gesprek A1-1).***

Dit gesprek spreidt zich uit over een frequentieband onder de 300 en boven de 3400 Hz, hetgeen niet normaal is voor een telefoongesprek. De opname is overstuurd ofwel overversterkt en daarmee van zeer slechte kwaliteit.

Bovendien laat de opname overspraak horen. Dit is niet mogelijk bij digitale centrales, welke tussen 1975 en 1996 in geheel Nederland zijn ingevoerd. Indien dit gesprek via een Nederlandse tapcentrale is afgeluisterd, moet dit dus vóór 1996 zijn gebeurd.”(rapport d.d. 27 juni 2004, p. 48)

De kiestoon heeft een frequentie van 400 Hz. Ook dit betekent dat het gesprek niet in Nederland is afgetapt. Het kiestoonsignaal heeft in Nederland een frequentie van 425 Hz.

(---)

CONCLUSIE III.

Vele gespreksopnamen vertonen een frequentie onder de 300 en boven de 3400 Hz (---). Deze opnamen vallen daarmee buiten de telefoonband-frequentie. Dit houdt in dat zij niet rechtstreeks afkomstig kunnen zijn van enige telefoon-infrastructuur, dat wil zeggen dat zij niet afkomstig kunnen zijn van een via een tapkamer afgetapte telecommunicatie. Ook dit verschijnsel is onverklaarbaar in relatie tot de pretentie dat alle

gespreksopnamen kopieën van via de infrastructuur afgeluisterde telefoongesprekken betreffen. “

Volgens deze nieuwe onderzoeksgegevens van Van de Ven gaat het hier dus om een tapgesprek dat gezien haar signaal-analytische kenmerken niet afkomstig kan zijn van enig telefonie net. Dit door het hof als één van de bouwstenen voor het bewijs gebruikte tapgesprek A-1-1, beweerdelijk afkomstig van het in Nederland afluisteren van klagers telefoon, kan signaal- en telecommunicatie technisch dus niet door een (Nederlandse) tapkamer geleverd zijn.

41. In het hiervoor bedoelde Turkse onderzoek zijn indertijd de tapverslagen en gesprekken uit het Nederlandse zaaksdossier 1 ingebracht (**bijlage 28**: proces-verbaal van bevindingen d.d. 17 februari 1999 van Ferdinand Johannes Reuvers, IRT Noord-en Oost Nederland over rechtshulpverzoek Parket Hoofdofficier te Bakirköy, genummerd 1997/52508). Op grond van deze uit Nederland ontvangen stukken en het op grond hiervan vervolgens in Turkije plaats gevonden onderzoek is ten eerste nooit een strafvervolging geïnitieerd tegen Nuri Korkut, die in die tijd in Turkije terzake van een ander delict was gedetineerd (**bijlage 29**: verklaring d.d. 4 mei 2005 van de Rechtbank nr. 1 voor zware strafzaken te Bakirköy). Wel is in Turkije op verdenking van het (uitlokken van ofwel) samenzweren tot de moord op Öge een strafvervolging geïnitieerd tegen Yavuz Yavuztürk, Düzgün Dilaver Eren en Osman Katmer. Deze strafvervolging is uiteindelijk op 13 oktober 2004 geëindigd met een vrijspraak van al deze verdachten omdat er na jarenlang aanvullend Turks onderzoek *“verre van voldoende wettig en overtuigend bewijs voor hun veroordeling voorhanden was”*, aldus een vonnis van 13 oktober 2004 van de Rechtbank te Bakirköy (**bijlage 30** : vonnis nr. 2004/348 d.d. 13 oktober 2004, Rechtbank voor zware strafzaken te Bakirköy, parketnr. 2000/10264, dossiernr. 2001/429). De rechtbank volgde hierin de Turkse officier van justitie die zelf voor vrijspraak pleitte met de volgende argumenten:

“Tegen de verdachte Yavuz Yavuztürk wordt deelneming aan de uitlokking tot moord en oprichting van een organisatie met het oogmerk misdrijven te plegen ten laste gelegd, aan de verdachte Düzgün Dilaver Eren en Osman Katmer wordt de oprichting van een organisatie met het oogmerk om misdrijven te plegen ten laste gelegd, (---) op grond van de plaatsgevonden behandeling en de verzamelde bewijsstukken; aangezien tijdens het vooronderzoek afgezien van het feit dat persoon genaamd Silvanli Metin de verdachte Yavuz Yavuztürk heeft gebeld en tegen hem heeft gezegd “ik heb de man die zijn arm tegen jouw keel heeft gedrukt, gedood” geen enkel ander bewijs voorhanden was en de verdachte Yavuz Yavuztürk tijdens de behandeling van de zaak heeft gesteld dat deze verklaring onder druk van de politie van hem is opgenomen, is vastgesteld dat er voor de deelname aan uitlokking van moord en het oprichten van een organisatie met het oogmerk om misdrijven te plegen onvoldoende bewijs is geleverd; en wordt vrijspraak voor ieder van de verdachten voor de aan hen ten laste gelegde feiten geëist.” (bijlage 31: proces-verbaal van de terechtzitting d.d. 13 oktober 2004, Rechtbank voor zware strafzaken te Bakirköy, dossiernr. 2001/429)

42. Een jarenlang Turks onderzoek, waarin gebruik is gemaakt van de in de Nederlandse strafzaak voor het bewijs gebruikte tapverbalen, heeft dus uiteindelijk onvoldoende feiten opgeleverd voor een veroordeling van Nuri Korkut of Yavuz YavuzTürk voor betrokkenheid bij de moord op Öge. De in dit onderzoek in Turkije verzamelde gegevens, inclusief de tapverbalen waarop het hof zich baseert, leverden hiervoor onvoldoende wettig en overtuigend bewijs. Tegen Korkut achtten de Turkse opsporingsautoriteiten zelfs onvoldoende aanwijzingen aanwezig om hem überhaupt voor betrokkenheid bij deze moord te

vervolgen. Dit nieuwe gegeven strijdt direct met de bewijsconstructie van het hof op grond van het aangeleverde tapmateriaal en zoals geformuleerd in bewijsoverweging 10.6.1 van het arrest van 30 juli 2002, te weten:

“Verdachte had voor de moord telefonisch contact met Yavuz en Nuri Korkut. Daaruit blijkt dat verdachte opdrachten met betrekking tot deze moord geeft, indirect de personen die uiteindelijk de opdracht moesten uitvoeren, aanstuurt en de gang van zaken daaromheen dirigeert.”

Jarenlang onderzoek op de plaats en in het land van het delict wijst uit dat de tussenpersonen via wie klager volgens het hof de moord op Öge zou hebben laten plegen, op geen enkele wijze bewijsbaar zijn betrokken bij deze moord. De werkelijkheid rondom de moord op Öge, zoals deze in het Turkse onderzoek kon worden achterhaald, blijkt achteraf gezien dus rechtstreeks te strijden met de interpretaties die het hof in relatie tot deze moord heeft gegeven aan de door het openbaar ministerie gepresenteerde tapverbalen.

43. Volgens hetzelfde requisitoir van de Turkse officier van justitie in de strafzaak tegen Yavuz Yavuztürk betreft de zaak Öge *“een moord (---) die in Turkije is begaan en die niets te maken heeft met de smokkel van verdovende middelen”* Ook dit in het Turkse opsporingsonderzoek naar voren gekomen nieuwe gegeven moet onverenigbaar worden geacht met het door het hof aan de bewijsconstructie ten grondslag gelegde uitgangspunt, dat de moord op Öge een vergelding betrof van een niet aan de organisatie van klager betaalde drugsschuld. Dit uitgangspunt wordt door het hof in de strafmaatoverweging op basis van de presenteerde tapgesprekken als volgt verwoord: *“De organisatie hield zich bezig met drugsdelicten en kende daarnaast een geweldsafdeling die zorgde voor de incasso van schulden en voor vergelding”* (rechtsoverweging 13 van

het arrest van 30 juli 2002).

Deze conclusie van de Turkse officier van justitie vindt weer directe steun in de uitspraken van de Turkse politiefunctionaris X1 over deze zaak, zoals hiervoor al gememoreerd. Hij verklaarde:

“In Bakırköy had een voormalige terrorist genaamd Süleyman Öge zijn eigen vrienden opgelicht; zijn vrienden hebben hem toen volgens een georganiseerde methode geëxecuteerd. Süleyman Sadık Öge is in opdracht van zijn eigen vrienden vermoord. Iemand die niet van hun organisatie was zou niet van de plek van het voorval hebben kunnen ontsnappen. En de vrienden die Süleyman Sadık Öge hebben laten vermoorden hebben degene die de trekker heeft overgehaald laten ontsnappen. Anders zou hij niet hebben kunnen wegkomen. Op verzoek van de Nederlandse politie is die moord ook Hüseyin Baybaşın in de schoenen geschoven. “
(p. 3, bijlage 10, brief d.d. 8 januari 2007 van Mr. Aytekin)

44. Tot slot biedt ook een recente verklaring van de voor de moord op Öge vrijgesproken Yavuz Yavuztürk inzicht in de wijze waarop de strafzaak tegen klager in elkaar is gezet. Zijn verklaring doet ernstige vragen rijzen over de wijze waarop de Nederlandse rechter indertijd is voorgelicht over de resultaten van de Turks-Nederlandse samenwerking in de zaak. Yavuztürk verklaarde op 10/11 januari 2008 het navolgende over zijn arrestatie in deze zaak en de daaropvolgende verhoren:

“U vraagt mij naar mijn wetenschap over de moord op Suleyman Öge in november 1997 te Istanbul. Ik heb over deze moord pas gehoord zo’n 5 à 6 maanden nadat deze had plaats gevonden. Ik

ben in 1998 gearresteerd op verdenking van het plegen van deze moord. Uiteindelijk ben ik voor deze aanklacht vrijgesproken. (---)

Na mijn arrestatie in 1998 ben ik 11 à 13 weken vastgehouden op het politiebureau. Er waren wel drie verschillende politie-units die de rechter toestemming hadden gevraagd om de officiële wettelijke termijn te verlengen voor mijn politieverhoor. Voorzover ik begreep, waren zowel de unit van ernstige misdrijven als de unit van georganiseerde misdaad bij mijn verhoren betrokken. Tijdens mijn twee maal verlengde termijn van voorarrest op het politiebureau ben ik ernstig en langdurig gemarteld, vaak wel drie keer per dag met tussentijds voortdurend vernederingen en lichte mishandelingen zoals klappen in mijn gezicht. De zwaardere mishandelingen bestonden uit elektroshocks, het ophangen aan mijn op mijn rug gedraaide armen en behandelingen met de hoge druk waterspuit. De martelingen werden uitgevoerd door het hierin gespecialiseerd team uit Ankara. Ik kan u twee namen geven van hierbij betrokken functionarissen. Dit waren de heren Kadir Balton en Adil Studar Sacan. Ze hebben mij uiteindelijk aan het einde van de martel- en verhoortermijn gebroken door mijn vrouw, mijn vierjarige zoontje en de vrouw van mijn oom (een oudere vrouw) naar het politiebureau te halen, mij naakt met mijn verwondingen aan hen te tonen en mij te dreigen ook mijn vrouw te zullen martelen.

Tijdens mijn verhoren werden mij schriftelijke telefoonopnamen getoond, waarvan ze zeiden dat deze uit Nederland afkomstig waren. Ze lieten mij zo 'n drie opnamen horen en zeiden dat het

gesprekken waren tussen mij en Huseyin Baybasin. Ik kan niet zeggen of ik mijn stem en die van Baybasin nu wel of niet herkende. Ik wist en weet het gewoon niet. Het was gewoon niet te zeggen. Daarbij stond ik onder enorme druk tijdens de verhoren. Ze zeiden mij: "Dit zijn gesprekken tussen jou en Huseyin Baybasin waarin hij jou een opdracht tot moord geeft". Ik wist in ieder geval dat dat niet kon kloppen. Dat heb ik ook gezegd. Ze hebben mij vervolgens zolang gemarteld, totdat ik zoals gezegd werd gebroken door de komst van mijn vrouw, tante en zoontje. Toen heb ik getekend wat ze wilden dat ik tekende. Ik heb toen een verklaring getekend dat ik door iemand zou zijn gebeld die mij zou hebben meegedeeld een man te hebben gedood, terwijl dit niet waar was.

Vervolgens hebben ze mij volgens de wettelijke vereiste procedure bij een arts gebracht om te controleren of ik tekenen van lichamelijke marteling vertoonde. De politie wilde mij snel langs de arts voeren en een verklaring krijgen van "geen marteling". Ik trof echter een jonge arts-stagiaire, die dit niet accepteerde en mij wilde onderzoeken. De politie heeft hem nog bedreigd, maar daar liet deze arts zich niet door intimideren. Uiteindelijk heeft hij een rapport opgesteld met daarin de waarheid, namelijk dat ik tekenen van ernstige marteling vertoonde. (---)

Uiteindelijk heeft de rechter in mijn zaak vastgesteld dat ik niet veroordeeld kon worden op alleen mijn eigen verklaring die ook nog eens onder marteling was verkregen. Er bleek na jarenlang onderzoek geen enkel ander bewijs voorhanden. Ook dit vonnis mag Mr Ekinci u ter beschikking

stellen.” (**bijlage 32** : verklaring d.d. 10 en 11 januari 2008 van Yavuz Yavuztürk tegenover Klaas Langendoen)

Deze verklaring wordt niet zomaar opeens in 2008 door Yavuztürk uit de hoge hoed getoverd. Uit een proces-verbaal van een verhoor op 1 juli 2002 door de Instructierechter bij de Rechtbank voor Zware Strafzaken te Bakirköy blijkt, dat Yavuztürk toen al precies dezelfde versie van het gebeuren gaf, zonder dat de officier van justitie de door hem gepresenteerde feiten weersprak. Ook toen verklaarde hij:

“Ik accepteer geen enkele beschuldiging met betrekking tot de moord op Sadik Süleyman Öge. Ik weet helemaal niets van die moord. (---) De politie heeft mij gefolterd in het bijzijn van mijn 70 jaar oude moeder, mijn vrouw en mijn drie jaar oude kind. De hierop betrekking hebbende rapporten bevinden zich in het dossier. (---) Ik ben onschuldig. (---) Mijn verklaring bij de politie heb ik onder druk afgelegd. (---) Die verklaring is door de politie geschreven. Ik heb onder druk en foltering ondertekend.” (**bijlage 33**: proces-verbaal van de terechtzitting d.d. 1 juli 2002 van de Rechtbank voor Zware Strafzaken te Bakirköy).

Uit deze verklaringen van Yavuztürk wordt duidelijk, dat hij wekenlang ernstig is gemarteld na zijn arrestatie in Turkije in deze zaak met het kennelijke doel hem beweerdelijke telefoongesprekken tussen hem en klager te laten herkennen. Yavuztürk geeft aan dat dit volgens zijn verhoorders tapverslagen betrof afkomstig uit Nederland. Uit een proces-verbaal van verbalisant Reuvers blijkt inderdaad dat de tapverslagen en gesprekken betrekking hebbende op de zaak Sadik Suleyman Öge die op 27 maart 1998 aan het parket te Bakirkoy zijn verstrekt (zie hiervoor bijlage 28). Omgekeerd ontving het team

IRT Noord & oost Nederland vanuit Turkije diverse processen-verbaal van bevindingen en getuigenverhoren in deze zaak welke als bewijs aan de rechter werden gepresenteerd. Zij werden in het zaaksdossier 1 opgenomen als bijlagen D-1-1 t/m D-1-25, waarvan de bijlagen D-1-3, D-1-18 en D-1-22 door het hof ten grondslag werden gelegd aan de veroordeling in deze zaak. De vraag rijst waarom de verklaring die Yavuztürk volgens zijn recente verklaring al in 1998 heeft afgelegd en welke kennelijk wel is ingebracht in de Turkse strafprocedure waarin Yavuztürk op 13 oktober 2004 werd vrijgesproken, aan de Nederlandse rechter is onthouden. Het betreft een verklaring, bewijsbaar onder marteling afgelegd, waarin Yavuztürk is blijven ontkennen die gesprekken met klager te hebben gevoerd waarop het hof klager heeft veroordeeld. Kennisname door het hof van deze verklaring zou indertijd tot vrijspraak van klager hebben geleid in deze zaak en dat zou de geplande set up hebben gedwarsboomd. Het achterhouden van de in 1998 door Yavuztürk afgelegde verklaring is niet alleen te kwalificeren als een inbreuk op de door het openbaar ministerie en politie in acht te nemen behoorlijke beginselen van behoorlijke opsporing en vervolging. Het moet tevens worden gezien als onderdeel van de opzettelijke misleiding van de rechter met als doel klager veroordeeld te krijgen voor niet door hem gepleegde strafbare feiten: de ‘set up’.

De gijzeling van ene Mehmet Celik (zaaksdossier 4, feit 3)

45. Ook het bewijs in de gijzelingszaak Mehmet Celik leidt het hof met name af uit de aangeleverde telefoontaps met vertaalde en samengevatte, beweerdelijk in Nederland afgeluisterde GSM gesprekken van klager. *“Gelet op de tijdstippen waarop die gesprekken worden gevoerd en de informatie die door de betrokken deelnemers over en weer werd uitgewisseld”* neemt het hof aan, dat *“verdachte nauw bij de gijzeling van Mehmet Celik (alias Haci Hasan) betrokken was.”* (bijlage 5, arrest d.d. 30 juli 2002, rov 10.6.3). De onderzoeksresultaten van vooral Dickey en Van de Ven leveren nieuwe gegevens op welke ook

direct de bewijsconstructie van deze individuele zaak raken. Van de 27 door het hof aan het bewijs in deze zaak ten grondslag gelegde gesprekken, is een selectie van vier opnieuw door Van de Ven en één door Dickey onderzocht. Ook de opnamen van deze gesprekken vertonen ofwel ernstige aanwijzingen van knip-en plakmomenten op voor het bewijs cruciale momenten, ofwel bestaan uit een zodanig signaal dat zij onmogelijk afkomstig kunnen zijn van een in 1997/1998 in Nederland afgeluisterd GSM-gesprek. Het gaat om de volgende onderzochte gesprekken.

Tapgesprek A 4-8, gesprek gedateerd 27 november 1997 te 9.54 uur.

Volgens Van de Ven toont signaalanalyse van dit gesprek aan, dat meerdere malen een zodanig laag signaalniveau optreedt dat dit niet meer kan worden verklaard uit de intrinsieke achtergrondruis van een GSM-verbinding. Hij schrijft:

“We hebben hier een duidelijk voorbeeld van een op audio-niveau gemanipuleerd gesprek op een band (zie bijlage 2 bij het rapport van Broeders). Het gesprek op de band vertoont 7 knipmomenten, hetgeen impliceert dat in deze opname minimaal 8 stukken origineel materiaal aan elkaar moeten zijn geplakt.” (bijlage 22, rapport d.d. 27 juni 2004 (sub 4, p.20)

Tapgesprek A 4-25, gesprek gedateerd 4 december 1997 te 12.24 uur.

Dit gesprek vertoont volgens de analyse van Van de Ven meerdere aanwijzingen voor het tussenvoegen van gespreksflarden in een lopend telefoongesprek. Telecommunicatie analyse toont bovendien aan dat niet een GSM verbinding wordt afgeluisterd, zoals gepretendeerd in de

tapverslagen, maar een vaste telefonieverbinding. (bijlage 22, sub 6, p.22)

Tapgesprek A 4-34, gesprek gedateerd 1 december 1997 te 20.45 uur, gesprek 140 volgens weergave verbalisant op audioband X2 4B.

Indertijd is dit tapgesprek door de verdediging aan het hof voorgehouden als één van de vele voorbeelden van de foute en onvolledige vertalingen van de originele Engelse, Turkse en Koerdische gesprekken in het Nederlands. Deze vertalingen waren verricht door voor het hof en de verdediging anoniem gebleven vertalers. Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van het hof bleek de gepresenteerde Nederlandse tapvertaling onvolledig, in die zin dat daaruit nu juist die zinsnede was weggevallen welke aantoonde dat beide gesprekspartners zich op het moment van het gesprek in Istanbul bevonden. Dit moest onmogelijk worden geacht omdat het een afgeluisterd GSM gesprek van klager betrof, die zich op het moment van het beweerdelijk afluisteren in Nederland zou hebben bevonden. Door de verdediging is indertijd aangevoerd dat dit gesprek hiermee de zoveelste bevestiging vormde van ‘geknoei’ met de gepresenteerde tapgesprekken.

Dit verweer is indertijd door het hof afgewezen.

Thans zijn nieuwe gegevens over dit gesprek naar voren gekomen uit de analyses van de onderzoekers Dickey en Van de Ven. Dickey schrijft over zijn onderzoek van de audio kopie van dit gesprek:

“Examination of QA-1: 140 yielded several suspicious events. Abrupt speech patterns were noted in association with verbal dialogue. Examination of the original recording and original recording device utilized would verify if abrupt

patterns are consistent with specific intercept transmissions/recording equipment. Waveform and spectrographic examination at (00:00:19.964) verified parameters consistent with alteration/editing of recorded material. Further inspection provided observation of spectrographic data consistent with audio drop-out. Patterns associated with AGC were observed. Spectral analysis (SR760 FFT Analyzer) confirmed that all material was consistent with a single intercept/recording device.” (bijlage 21, rapport d.d. 11 april 2003 van Barry G. Dickey, p.5)

Het telecommunicatie en signaal onderzoek van Van de Ven leidde tot de volgende nieuwe gegevens. Hij noteert sub 32, p. 51 van zijn rapport van 27 juni 2004 (bijlage 22), dat de kiestoon bij aanvang van dit gesprek 409 Hz bedraagt. Zijn conclusie op basis van dit gegeven is dat dit gesprek niet kan zijn afgeluisterd via het Nederlandse telefonienetwerk.

Ook in dit gesprek valt het signaal herhaaldelijk terug tot 0. Volgens Van de Ven is hier sprake van kleine tussenvoegingen in het originele materiaal. Hij telt op deze wijze in totaal ± 20 knipmomenten in het gesprek.

Tapgesprek A 4-47, gesprek gedateerd 4 december 1997 te 12.44 uur.

Volgens de nieuwe onderzoeksgegevens van Van de Ven voldoet het signaalpatroon van dit gesprek evenmin aan dat van een standaard telefoongesprek, dat zich behoort af te spelen binnen een frequentieband van 300 – 3400 Hz. Zijns inziens kan het feit dat gedurende de telecommunicatie stemmen van verschillende personen worden gehoord, hierin zijn verklaring vinden. Het gaat hier om direct afgeluisterde gesprekken, aldus Van de Ven, waarbij duidelijk hoorbaar sprake is van

onverklaarbaar wisselende achtergrondgeluiden en gesprekspartners (bijlage 22, rapport d.d. 27 juni 2004, sub 9, p. 27).

46. De verklaring van de bij het onderzoek tegen cliënt betrokken Turkse politiefunctaris X vormt een bevestiging en nadere verklaring van deze op voor het bewijs cruciale momenten gesignaleerde aanwijzingen van knip-en plakwerk in de opnamen. Over de beweerdelijke gijzeling verklaart X1 dat dit een fake-zaak was welke door zijn directe politiechefs in Turkije in elkaar is gezet. Volgens X1 is er in deze zogenaamde ontvoeringszaak, helemaal geen sprake geweest van een slachtoffer Mehmet Celik of Hacı Hasan. Letterlijk tekende de advocaat Aytekin hierover op uit de mond van X1:

“Er was nog een zeer komisch voorval. Mehmet Çelik of Hacı Hasan of wat dan ook? Het is een zaak die door mijn hoofdcommissaris Ferruh Tankuş is verzonnen. In verband met deze zaak hebben Hüdai Sayın en de Nederlandse politiemensen dagenlang op onze afdeling gesproken. Wij hebben noch Mehmet Çelik, noch Hacı Hasanö noch Hacı Hasan Mehmet Çelik gezien. Hüseyin Baybaşın zou zogenaamd iemand genaamd Hacı vanwege een vordering van vijftien miljoen dollar hebben laten ontvoeren. In die periode was een groep opgepakt die zich bezighield met zaken als cheques en schuldbekentenissen; maar dat had niets met Hüseyin Baybaşın te maken. Het had ook helemaal niets te maken met de narcoticadienst. Maar als Tankuş de hoofdcommissaris is en Hüdai de directe chef, is alles mogelijk.”

Het vormt waarschijnlijk de reden waarom de verklaring van dit zogenaamde slachtoffer Mehmet Celik, welke door het hof als

dragend voor het bewijs in de Aanvulling Bewijsmiddelen is opgenomen (dossier pp. 824 en 825) nooit door hem zelf is ondertekend (**Bijlage 34:** de pp. 824 en 825 uit het dossier, zoals opgenomen in de Aanvulling Bewijsmiddelen, met daaraan gehecht het originele Turkse proces-verbaal van het slachtoffer zoals opgenomen in het dossier de pp. 826 en 827). Omdat Mehmet Celik kennelijk niet bestond, heeft hij ook de aan hem toegeschreven verklaring niet kunnen tekenen.

47. X1 benoemt tussen neus en lippen door twee belangrijke aspecten van de gevolgde werkwijze in de hiervoor beschreven, vanaf hoog politiek en ambtelijk niveau geïnitieerde ‘set up’. Hij spreekt in genoemde verklaring over een jarenlange samenwerking tussen de Turkse en Nederlandse opsporingsautoriteiten hetgeen in de strafzaak tegen klager tegenover de rechter overigens bij hoog en bij laag werd ontkend door de betrokken Nederlandse functionarissen. Daarnaast legt X1 uit dat in het kader van deze samenwerking bandopnamen en banden van telefoontaps vanuit Turkije aan Nederland zijn verstrekt en dat één daarvan : “*een telefoongesprek tussen de advocaat mr. Necmettin Yildiz, (---) en Hüseyin Baybasin*” betref. In het in de strafzaak tegen klager gepresenteerde bewijs bevond zich slechts één afgeluisterd telefoongesprek tussen Klager en de Turkse advocaat Necmettin Yildiz. Het betreft het hiervoor genoemde tapgesprek A 4-34, volgens het strafdossier afgeluisterd vanuit een Nederlandse tapkamer op 1 december 1997 te 20.45 uur, dat is gepresenteerd en gebruikt als bewijs in de onderhavige zaak Mehmet Celik. De verdediging heeft indertijd zoals aangegeven, ten overstaan van het hof aangetoond dat in dit tapgesprek een zinsnede voorkwam, welke aanvankelijk door de politie onvertaald was gelaten en welke er op wees dat beide gesprekspartners zich op het moment van het gesprek in Turkije bevonden. Tegelijkertijd stond vast dat klager op 1 december 1997 bewijsbaar niet in Turkije verbleef. Ook heeft het hof een brief van de gesprekspartner Necmettin Yildiz overgelegd gekregen, waarin deze aangeeft dit gesprek met klager te herkennen, maar dat hij zeker weet dat het plaats heeft gevonden voor het vertrek van

Baybasin uit Turkije in 1993. (**bijlage 35**: brief d.d. 15 april 2002 van Necmettin Yildiz). Thans laat X1 in zijn verklaring van 8 januari 2007 weten dat een oude Turkse bandopname van een telefoongesprek tussen Baybasin en Necmettin Yildiz in 1997/98 door de Turkse autoriteiten aan de Nederlandse autoriteiten is verstrekt. Het kan hier niet anders gaan dan om bedoeld tapgesprek A 4-34, gesprek 140 volgens weergave verbalisant op audioband X2 4B, in de kopieopnamen waarvan de deskundigen Dickey en Van de Ven diverse onregelmatigheden constateren, waaronder in totaal ± 20 knipmomenten. Volgens Van de Ven bedraagt de kiestoon bij aanvang van dit gesprek 409 Hz. Dit betekent naar zijn inzicht dat dit gesprek niet kan zijn afgeluisterd via het Nederlandse telefonienetwerk, omdat de kiestoon voor de Nederlandse telefonie-infrastructuur is vastgelegd op 425 Hz. Zijn onderzoeksbevindingen vormen hierin een rechtstreekse bevestiging van de bij het onderzoek betrokken Turkse politieman X1 dat dit ooit in Turkije getapte telefoongesprek tussen en klager en de advocaat Necmettin Yildiz aan Nederland is verstrekt teneinde ingebracht te worden in de fake strafzaak tegen klager.

De heroïnezaak (zaaksdossier 6, feit 4)

48. In de heroïnezaak acht het hof bewezen dat klager ter voorbereiding en bevordering van de import van 20 kilogram heroïne binnen het grondgebied van Nederland heeft getracht anderen tot het plegen van dit feit te bewegen. Dit zou zijn gebeurd door het geven van instructies aan en het leggen van contacten met zich in Turkije bevindende personen, die aldaar voor betrokkenheid bij heroïnehandel werden gearresteerd en berecht. Over deze beweerdelijke voorbereiding van export van heroïne, de zgn. heroïnezaak, verklaart politieman X1, dat in Turkije in verband met drugs aangehouden Roemenen en ene Nuri Korkut onder dwang – te weten, zoveel slaag dat zij van angst niet meer konden praten – zonder tolk door de politiebazen van X1 opgestelde verklaringen hebben ondertekend. In deze verklaringen beweerden de arrestanten dat de drugs waarvoor zij waren

aangehouden voor Baybasin waren bestemd, hetgeen zij later tegenover de rechter pertinent en consequent hebben ontkend. Volgens X1 heeft de Turkse hoofdcommissaris in deze zaak de hele nacht verklaringen zitten opstellen en heeft zijn directe chef Hüdai Sayin de Roemenen en Nuri Korkut gedwongen ze te ondertekenen. Hij verklaart dat hij met anderen de verklaring zou gaan opnemen en dat hij op zoek was naar een tolk. Nog voordat er een tolk was gearriveerd echter zag hij dat de hoofdcommissaris en zijn directe chef de Roemenen en Nuri Korkut lieten tekenen. Hij verklaart dat de Roemenen met geen enkel woord over Huseyin Baybasin of over andere Baybasins hadden gesproken. Hetzelfde gold voor Nuri Korkut, zo zegt hij.

49. Eén van deze buitenlandse arrestanten was de Roemeen Ilie Priescu. Op 30 mei 2005 heeft Ilie Priescu een verklaring afgelegd over zijn verhoren in de zaak in Turkije in 1997 en 1998 in aanwezigheid van de Nederlandse rechter-commissaris in de zaak Jocic/OM (**bijlage 36**: verklaring d.d. 30 mei 2005 van Ilie Priescu). Priescu legde in dit verhoor aan de rechter-commissaris uit, dat hij indertijd voor ene Bolban uit Belgrado heeft getracht heroïne in Turkije op te halen. Hij benadrukt in zijn verhoren nooit iets te hebben verklaard over betrokkenheid van Baybasin bij dit heroïne-transport. Dat de heroïne voor Baybasin bestemd zou zijn geweest, ontkent hij. Hij is indertijd echter verschrikkelijk gemarteld en gedwongen te ondertekenen wat de Turkse politie in de verklaring had gezet. Als daar in staat dat de heroïne bestemd was voor Baybasin moet dat door de Turkse politie in de verklaring zijn gezet, volgens Priescu. Letterlijk zei hij hierover op 30 mei 2005 via de aanwezige tolk:

“Roemeense tolk: Elke verklaring die de politie hem heeft voorgelegd nadat hij was gemarteld, die waren allereerst in de Turkse taal en niemand heeft die voor hem vertaald, vervolgens heeft hij getekend, maar wist niet wat er in die verklaringen stond. En wie zou het in zijn hoofd hebben gehaald een dergelijke verklaring

niet te tekenen na gemarteld te zijn?” (p. 9 van de verklaring)

Deze verklaring van Priescu tegenover de Nederlandse Rechter-commissaris bevestigt hetgeen het Aanvullend Rapport en de Turkse politiefunctionaris X1 over de wijze van totstandkoming van deze strafzaak tegen klager vermelden.

50. De waarnemingen van zowel de bij de verhoren aanwezige politieman X1, als de arrestant Priescu zelf alsmede de beschrijving van het gebeuren in het Aanvullend Rapport worden tot slot ook nog eens bevestigd door de hoge politiefunctionaris en politicus Necdet Menzir, oud Directeur van Politie van Istanbul. Kazmali verklaarde op 11 januari 2008 dat hij Necdet Menzir kennis had laten nemen van de anonieme verklaring van X1 zoals door de advocaat Aytekin neergelegd in zijn brief van 8 januari 2007 (zie de video opname van het interview d.d. 11 januari 2008 met Burhan Kazmali). Menzir heeft hem toen meegedeeld meer dan 50 % te kunnen bevestigen van wat de anonieme politieman door Aytekin aan het papier had laten toevertrouwen. Daarnaast bleek hij ook persoonlijk kennis te hebben over de gang van zaken van deze heroïnezaak welke beweerdelijk aanving met de arrestatie van enkele Roemenen aan de Turkse grens in Edirne. Menzir zei er het volgende over volgens Kazmali:

“Nu ik er aan denk, wil ik u ook wijzen op het voorval bij Kapikule in Edirne, namelijk de zaak van de 22 kilo heroine die daar zijn onderschept, was ook een raadsel. Er zijn verklaringen opgenomen van Roemenen die geen Turks kennen. Er is de mannen een stuk voorgelegd, ze hebben gezegd dat ze moesten ondertekenen en zij hebben het ondertekend. Als U de politiefunctionaris die de vertaling heeft gemaakt zoudt kunnen achterhalen en met hem/haar zou spreken ben ik ervan overtuigd dat die ook verschillende dingen zou kunnen vertellen. Op het stuk is een handtekening gezet alsof het naar het Roemeens was

vertaald en dat stuk is met spoed naar het Nederlandse Ministerie van Justitie gestuurd. De politie was niet eens in staat om een Roemeense vertaling te maken, degene die het zou vertalen zou beëdigd moeten zijn.”(zie bijlage 8, schriftelijke verklaring van Kazmali d.d. 11/12 december 2007, p. 6)

51. De verklaring van X1 schetst een onthullend beeld over de samenwerking van de Nederlandse politie met de Turkse politie in de ‘set up’ in deze zaak. Hij verklaarde hierover letterlijk tegenover de advocaat AYTEKIN:

“Er is nog iets waarover ik wetenschap heb, namelijk het volgende; er is een schrijven van de Narcoticadienst, waarin de naam van Hüseyin Baybaşin werd genoemd, dat al voordat het naar de met deze zaak belaste instantie, het Tribunaal voor Staatsveiligheid (Devlet Güvenlik Mahkemesi = afgekort DGM) werd verzonden, naar de Nederlandse instanties is gezonden. Er werd toen een groep gevolgd waarin zich ook buitenlanders bevonden in verband met een zaak waarin ook de persoon genaamd Nuri Korkut voorkwam. De werkzaamheden met betrekking tot deze zaak zijn van het begin af aan samen met de Nederlandse autoriteiten uitgevoerd. In het kader van deze werkzaamheden ben ik er getuige van geweest dat de Nederlandse autoriteiten, waarvan bekend was dat zich onder hen een officier van justitie, politiemensen en functionarissen van de inlichtingendienst bevonden, naar Turkije kwamen en dat zij de stand van zaken evalueerden en zelf werkzaamheden uitvoerden. Mij is bekend dat de politiemensen die kwamen verbonden waren aan de Eenheid Noord en Oost Nederland.(---) Voor de aanhouding van Hüseyin Baybaşin zijn in dezelfde zaak waarin in Edirne Roemenen zijn aangehouden, en is in Istanbul een persoon genaamd Nuri Korkut aangehouden in verband met drugs. Mijn

hoofdcommissaris heeft de hele nacht verklaringen zitten opstellen; mijn directe chef Hüdai Sayın heeft de Roemenen en Nuri Korkut gedwongen ze te ondertekenen. Wij zouden de verklaring gaan opnemen. We waren op zoek naar een tolk. Toen zagen we dat onze hoofdcommissaris en onze chef de Roemenen en Nuri Korkut, nog voordat een tolk was gearriveerd, de door henzelf opgestelde verklaringen zelfs al hadden laten ondertekenen. En dat terwijl de Roemenen met geen enkel woord over Hüseyin Baybaşın of over een andere Baybaşın hadden gesproken. De Roemenen hebben alleen het huis aangewezen waar Nuri Korkut hen naartoe had gebracht, dat is alles. We communiceerden trouwens in het koeterwaals met de mannen. Ook Nuri Korkut heeft de naam van Hüseyin Baybaşın niet genoemd. De Roemenen hadden trouwens al zoveel slaag gehad voordat zij het huis van Nuri Korkut aanwezen dat zij van angst niet meer konden praten.

Alle telefoongesprekken vanaf het jaar 1989 tot aan de dag van de arrestatie van Hüseyin Baybaşın zijn beluisterd door mij en mijn teamgenoten. Er was geen enkel gesprek bij dat betrekking had met drugszaken. Alle gesprekken van Hüseyin Baybaşın gingen over handel of hadden te maken met diverse mensen die hij behulpzaam was met hun problemen.”

52. Voor de bewijsconstructie in deze zaak maakt het hof gebruik van de onder marteling afgenomen verklaringen van de Turkse arrestanten in combinatie met de gepresenteerde telefoontaps. Van de aan het bewijs in deze zaak ten grondslag gelegde gesprekken heeft klager na het arrest van het hof vier opnieuw laten onderzoeken. Het betreft tapgesprek A-6-59, beweerdelijk gevoerd op 20-12-1997 te 19.44 uur, tapgesprek A-6-77, beweerdelijk gevoerd op 26-12-1997 te 17.08 uur, tapgesprek A-6-104, beweerdelijk gevoerd op 08-01-1998 te 13.30 uur en

tapgesprek A-6-168, beweerdelijk gevoerd op 21-01-1998 te 15.48 uur. Volgens het proces-verbaal van 1 december 1998 van A. IJzerman correspondeert tapgesprek A-6-59 met gesprek 176 op de aan de verdediging ter beschikking gestelde cassetteband, tapgesprek A-6-77 met gesprek 32, tapgesprek A-6-104 met gesprek 54 en tapgesprek A-6-168 met gesprek 85 (bijlage 20). Van de Ven onderzocht deze vier op de cassetteband gekopieerde gesprekken niet alleen signaal-analytisch, maar ook op telecommunicatie kenmerken. Zijn bevindingen zoals beschreven in zijn rapport van 24 juni 2004 sub 13, 18, 19 en 24, alsmede in zijn conclusie, de pp. 52 en 53 van zijn rapport zijn wederom meer dan verontrustend.

53. Allereerst gaat het bij alle vier onderzochte gesprekken om opnamen welke een frequentie onder de 300 en boven de 3400 Hz vertonen. Het gaat met andere woorden om gespreksopnamen die buiten de telefoonband frequentie vallen, hetgeen impliceert dat ze niet rechtstreeks afkomstig kunnen zijn van enige telefoon infrastructuur. Het betreft derhalve gespreksmateriaal, dat op een andere wijze moet zijn opgenomen, volgens de onderzoeksgegevens van Van de Ven. Dat midden in gesprek 176, door Van de Ven beschreven sub 13 van zijn rapport, tot tweemaal een zogenaamde AGC opkomt zo'n twee minuten na aanvang van het gesprek zijn naar zijn inzicht aanwijzingen voor knip-en plakmomenten. De gesprekken 32, 54 en 85, laten daarnaast kiestonen horen van 400 Hz respectievelijk 450 Hz, welke niet van het Nederlandse telefonienet afkomstig kunnen zijn, aldus Van de Ven sub 18, 19 en 24 van zijn rapport. Van de Ven spreekt op p. 33 van zijn rapport over een naar alle waarschijnlijkheid kunstmatig ingevoerd kiestoonsignaal. (zie bijlage 22, rapport d.d. 27 juni 2004, sub 13, 15, 18, 19 en 24 en de pp. 52 en 52). Deze onderzoeksgegevens van Van de Ven zijn onverenigbaar met de aanname van het hof dat de voor het bewijs gebruikte tapgesprekken telefoongesprekken van klager betreffen die rechtstreeks door een Nederlandse tapkamer zijn afgeluisterd op de tijdstippen welke de tapverbalen aangeven. Zij vormen de

zoveelste bevestiging van de verklaringen van de Turkse overheidsfunctionarissen dat in Turkije verzameld en gemonteerd audio materiaal is meegegeven aan de Nederlandse politie en dat dit in de Nederlandse strafzaak tegen klager is gepresenteerd als in Nederland afgeluisterd bewijsmateriaal. In deze concrete zaak zijn naar het zich thans laat aanzien de op deze wijze verzamelde tapgesprekken gecombineerd met door de Turkse politieman Ferruh Tankuz en zijn ondergeschikte Südoi Sayin opgestelde en onder marteling afgedwongen verklaringen van de Roemeense arrestanten teneinde de Nederlandse rechter ook in deze specifieke zaak een rad voor de ogen te draaien. De veroordeling van klager voor deze in Istanbul gepleegde moord is bij uitsluiting gebaseerd op door anonieme tolken geproduceerde samenvattingen van Turks/Koerdische telefoongesprekken. Twee van deze gesprekken zijn signaal-analytisch en op telecommunicatie kenmerken onderzocht. In het ene gesprek zijn halverwege schakelklikken hoorbaar welke duiden op de aanvang van een nieuw telefoongesprek, midden in de beweerdelijk doorlopende conversatie. Het andere gesprek vertoont signaal-analytische kenmerken waaruit blijkt dat het niet geleverd kan zijn door een (Nederlandse) tapkamer. De persoon aan wie klager in de visie van het hof de opdracht tot de moord in Istanbul had gegeven ontkende deze hem toegedichte rol al in 1998, ondanks ernstige marteling. Zijn ontkennende verklaring werd de Nederlandse rechter onthouden.

De poging tot moord in Kentucky, U.S.A. (zaaksdossier 3, feit 2)

54. Ook het bewijs in de zogenaamde Kentucky zaak, dat klager middels het verschaffen van inlichtingen en beloften zou hebben gepoogd anderen ertoe te bewegen ene K.C. Mahboub in Kentucky te vermoorden, wordt door het hof afgeleid uit de interpretaties van afgeluisterde “telefoongesprekken” (rov 10.6.2, arrest d.d. 30 juli 2002), welke door deze onderzoekers nader zijn geanalyseerd. Omdat in geen enkel gesprek rechtstreeks over moord wordt gesproken behelpt het hof zich in deze

bewijsconstructie met interpretaties van termen als “*contract*”, “*met hem afrekenen*” en “*auto’s kopen*”. Van de 44 door het hof aan het bewijs in deze zaak ten grondslag gelegde gesprekken, is een selectie van zes opnieuw door Van de Ven onderzocht. Dickey en Peller onderzochten één van de voor de bewijsconstructie van dit feit gebruikte gespreksopnamen. De opnamen van de onderzochte gesprekken vertonen ofwel ernstige aanwijzingen van knip-en plakmomenten op voor het bewijs cruciale momenten, ofwel bestaan uit een zodanig signaal dat zij onmogelijk afkomstig kunnen zijn van een in 1997/1998 in Nederland afgeluisterd GSM-gesprek.

55. Het gaat om de volgende door het hof voor het bewijs gebruikte gesprekken:

Tapgesprek A 3-13, gevoerd op 6 november 1997 te 21.38 uur.

Van de Ven schrijft over dit gesprek o.a.:

“De signaal-analyse van dit gesprek toont allereerst te grote verschillen aan in de signaal-ruis-componenten voor een normale GSM-verbinding. Dit betekent dat dit gesprek vermoedelijk niet via een GSM-toestel is gevoerd.

(---)

Ten tweede zien we dat de frequentie van het afsluitingssignaal 472 Hz bedraagt en dat de duty-cycle van het einde-gespreksignaal 462 ms (milliseconden) bedraagt (---) Hier is geen sprake van een authentiek telefonienetwerk-signaal.”
(bijlage 22, rapport d.d. 24 juni 2004 (sub1), p.15)

Tapgesprek A 3-16, gevoerd op 8 november 1997 te 22.24 uur.

Van de Ven schrijft over dit gesprek o.a.

“We moeten dus concluderen dat dit gesprek niet in 1997 in Nederland kan zijn opgenomen, maar dat het of vóór 1996 in Nederland is opgenomen, of later in het buitenland.

Om meerdere redenen is het onmogelijk dat dit gesprek is afgeluisterd van een GSM-verbinding. Het betreft overduidelijk een afgeluisterde vaste verbinding”. (bijlage 22, rapport d.d. 24 juni 2004 (sub7), p.24).

Tapgesprek A 3-35, gevoerd op 11 december 1997 te 23.13 uur

Van de Ven noteert sub 11, p. 29 van zijn rapport over het onderzoek van dit gesprek, dat het zich uitspreidt over een frequentieband onder resp. boven de 300 resp. 3400 Hz., hetgeen inhoudt dat het niet om een via de telefoon-infrastructuur afgeluisterd gesprek kan gaan. Bovendien vond hij 1.54 seconden na aanvang van dit gesprek een sterke aanwijzing voor het aan elkaar geplakt zijn van twee verschillende originele opnames.

Tapgesprek 3-36, gevoerd op 11 december 1997 te 23.37 uur. Van de Ven beschrijft de resultaten van zijn onderzoek van dit gesprek sub 31, p. 51 van zijn rapport. Zijn conclusie is o.a. dat dit gesprek gezien het gehoorde kiestoonsignaal niet van het Nederlandse telefonienet afgetapt kan zijn.

Tapgesprek A 3-50, gevoerd op 11 januari 1998 te 17.14 uur. Ook dit gesprek voldoet niet aan een standaardtelefoongesprek dat zich binnen een frequentieband van 300 en 3400 Hz behoort af te spelen, volgens Van de Ven in zijn onderzoeksrapport, sub 14, p. 32.

56. Het onderzoek naar **tapgesprek A 3-24**, gevoerd op 14

november 1997 te 22.24 uur, heeft vergelijkbare onregelmatigheden aangetoond. Daarnaast zijn met betrekking tot dit gesprek ook nog een aantal andere feiten aan het licht gekomen.

Dit gesprek vormde voor de advocaat-generaal in zijn requisitoir d.d. 6 en 7 november 2001 “*de centrale kapstok*” voor het bewijs van de poging tot uitlokking van moord. In het gesprek zou immers worden gesproken over “*hem koud maken*”. In geen van de andere 6000 verzamelde beweerdelijk van klager afgeluisterde telefoongesprekken kwam dit woord verder expliciet voor. Maar in het tapverbaal A 3-24, inhoudende een Nederlandse vertaling van het originele Engelse gesprek stond vermeld dat klager (Hüseyin) met ene Mayer het volgende zou hebben gecommuniceerd:

H. oftewel Hüseyin: Ja, ik zocht hem, ik kreeg alleen zijn adres, hij is een dokter, hij werkt aan de universiteit, ik kreeg ook zijn huisadres.

Mayer: En alles wat je moet doen is hem lokaliseren en hem koud maken? Is dat alles?

Hüseyin: Dat is alles, dat is alles, ja, dat is alles.

Mayer: Oké.

Nadat de verdediging van klager middels deskundigen had kunnen aantonen dat de zinsnede “*to make him call*” ten onrechte was aangezien voor “*to make him cold*” en vertaald in “*hem koud maken*”, heeft het hof de betreffende vertaling weliswaar doorgehaald, maar het tapgesprek A 3-24 als zodanig wel ten grondslag gelegd aan de bewijsconstructie in deze zaak. Inleidend stelt het hof dat het uit de tapgesprekken afleidt dat “*verdachte*” degene was die de mensen in de Verenigde Staten aanstuurde om Mahboub te liquideren. Het hof vervolgt:

“De bedoeling van verdachte om K.C. Mahboub

en anderen te doden, wordt met name duidelijk uit de navolgende tapgesprekken:

(---) A 3-24: Hierin geeft verdachte aan dat iemand naar de man in Kentucky moet gaan en het contract met hem ondertekent. Gelet op het hiervoor vermelde in tapgesprek A-3-18 en hetgeen hiervoor met betrekking tot dossier 1 is overwogen ten aanzien van de term contract, moet worden verstaan dat het hier gaat om een verzoek tot liquidatie van Mahboub.” (zie bijlage 5, arrest d.d. 30 juli 2002, rov 10.6.2)

Thans tonen de nieuwe onderzoeksgegevens van Van de Ven aan dat direct voor deze foutief vertaalde zinsnede zich drie elkaar opvolgende momenten van absolute rust voordoen in het signaal. Dergelijke momenten van signaal wegval noemt Van de Ven schoolvoorbeelden van aanwijzingen voor het knippen en plakken in analoge opnamen (bijlage 22, rapport d.d. 27 juni 2004, sub 30, p.50).

57. Pellers onderzoek van dit gesprek in 2006 leidde tot vergelijkbare resultaten. Allereerst merkt hij op in zijn rapport van 15 oktober 2006, dat: *“the AGC characteristics change throughout the recording, and at least in one occasion there is no AGC at all”*. Zijn conclusie is: *“This is not supposed to occur if the same recording setup was used to tap a single, continuous call, and may imply splicing of several audio segments”*. Daarnaast bevestigt hij de waarneming van Van de Ven over de frequente signaal wegval in deze gespreksopname. Peller spreekt van *“at least three signal interruption gaps where the signal was not lost but rather a silence segment was inserted”*. Hij stelt vast dat *“ the silence gap was not a part of the original call, but was introduced later”*.

Peller noemt net als Van de Ven in dit verband ook uitdrukkelijk de zinsnede in de opname: “*En alles wat je moet doen is hem lokaliseren en hem koud maken? Is dat alles (---) Dat is alles, dat is alles, ja, dat is alles*”, voorkomt. Hij schrijft hierover sub 9. van zijn rapport:

“From approximately 10:30 minutes one of the speakers is heard saying “And all, all you need is to locate (...?) him and make him call, that’s all?” and the other party is answering “that’s all, that’s all, yeh, that’s all”. At the time point 10:36.44 , in the middle of the third time the speaker says “that’s all”, there is a discrepancy in the signal, sounding as a mild ‘click’ sound. The discrepancy is heard clearly and demonstrates characteristics of discontinuous pitch of the voice. This ‘click’ noise does not sound as a switching sound or as a mechanical movement, but rather irregularity in the signal of only a few samples long, about 0.006s in length, faster than any mechanical-originated noise”.

Dit zijn zacht gezegd opmerkelijke onderzoeksresultaten met betrekking tot een voor de bewijsconstructie van het hof uiterst centraal tapesprek.

58. Maar er is meer bekend geworden over dit specifieke gesprek. Het is klager eerst na een jarenlang streng geïsoleerd verblijf in de Extra beveiligde Inrichting te Vught, gelukt in contact te komen met de persoon met wie hij indertijd sprak in dit door het hof als bewijs voor de moord gebruikte telefoongesprek A 3-24. Deze persoon heeft het gesprek vanaf de aan klager ter beschikking gestelde cassetteband beluisterd en als onmiddellijke reactie

verbijsterd gereageerd met de volgende woorden.

“Inderdaad ben ik het die hier met Huseyin Baybasin spreekt. Ik ben een hoge veiligheidsfunctionaris met een blanco strafverleden en een jarenlange staat van dienst in mijn land. Ik heb mij nog nooit met strafbare feiten ingelaten. Het thans opnieuw afgeluisterde gesprek dat ik met Huseyin voerde is volstrekt onschuldig en gaat op geen enkele wijze over voorgenomen strafbare feiten”.

Op 18 augustus 2006 verklaarde deze gesprekspartner uit gesprek 38 (A 3-24) , na opgave van zijn naam en geboortedatum en plaats, het volgende tegenover de advocate van klager:

- 1. I served in the Israeli army in different units and on different levels. Today I am a reserve officer, lieutenant colonel. In my civil life I am a businessman. I dealt with a variety of businesses such as real estate, mass marketing distribution and department stores.*
- 2. I met Mr Huseyin Baybasin in the beginning of 1997 in the Netherlands. I was introduced to him by a common friend. At that time for a while I tried to build up a business relationship with Mr Baybasin.*
- 3. My conversations with Mr Baybasin were only about business issues and politics in general. We never discussed any criminal issue.*
- 4. I am giving this statement on the request of Mr Baybasin's lawyer, Mrs. Adèle van der Plas, with*

whom I have only recently contact.

5. *From her I understood that Huseyin Baybasin is detained in the Netherlands since March 1998 and that one of my telephone conversations with Huseyin Baybasin was presented to the court as evidence against him in a murder case.*
6. *She let me listen to a copy of this conversation announced by a voice in the Dutch language as 'gesprek nummer 38'. After listening to this conversation called 'gesprek 38', I had to conclude that this conversation for sure consists of more than one former telephone conversation between me and Mr Huseyin Baybasin. I am certain about the fact that this conversation mentioned as 'gesprek 38' consists of a composition of several different telephone calls I had with him in the past.*
7. *I want to repeat that there was never any criminal issue discussed between me and Mr Baybasin, not in any telephone call, neither in any other personal conversation. So, there was not any criminal issue discussed in the telephone calls of which this so-called conversation 38 is composed of and I want to emphasize that any other interpretation of my former discussions with Mr Baybasin is incorrect.*
(bijlage 37: verklaring d.d. 18 augustus 2006 van E. Meir D.).

In dezelfde verklaring geeft Meir D. aan bereid te zijn, zijn verklaring tegenover de rechter te bevestigen. Dit gebeurde op 8 oktober 2007 tegenover de Afdeling bestuursrecht van de Raad van State. In het ter zitting van die datum afgenomen verhoor bevestigt Meir D. werkzaam te zijn in het Israëlische leger. Hij bevestigt het gesprek 38 te hebben beluisterd en daarin de stem

van klager en zijn eigen stem als gesprekspartners te herkennen. Hij geeft aan dat het afgeluisterde tapgesprek naar zijn mening niet één tussen klager en hem gevoerd telefoongesprek betreft maar meerdere telefoongesprekken tot één samengevoegd. Dit concludeert hij uit de chaotische structuur van het in het dossier gepresenteerde tapgesprek 38 als ook uit zijn herinnering. Bovendien is zijn mening in deze bevestigd door de Israëliische telecomspecialist Schlomo Peller die de betreffende kopieopname van tapgesprek 38 op zijn verzoek heeft geanalyseerd. D. ontkende tegenover de Afdeling ooit met klager over illegale zaken te hebben gesproken. Hij geeft aan dat klager aan hem is voorgesteld door één van zijn ondergeschikten en dat hij alvorens hij met klager in gesprek ging hiervoor toestemming van zijn meerderen in Israël heeft gekregen. D. voegde daaraan toe dat hij deze toestemming nooit zou hebben verkregen als er twijfels bij zijn meerderen zouden zijn geweest over klager. Zijn contacten met klager waren zakelijk, zo legde D. de Afdeling uit, *“gericht op het tot stand brengen van bepaalde diensten die voordelen op militair gebied zouden opleveren”* (**bijlage 38**, proces-verbaal van (een deel van) de zitting d.d. 8 oktober 2007 van de Afdeling Bestuursrecht van de Raad van State).

Uit de getuigenverklaringen van Meir D. blijkt zonneklaar dat het gesprek waarmee volgens het hof klager de opdracht tot moord in Kentucky zou hebben gegeven, bij nader inzien een gesprek betreft, dat niets met criminele feiten uitstaande had. Het gaat volgens D., een Israëliische luitenant-kolonel die met volle toestemming van zijn meerderen handelde in zijn contacten met klager, om diverse gesprekken over zaken en politiek. De verklaring van D. kan in combinatie met de onderzoeksresultaten van de deskundigen Van de Ven en Peller met betrekking tot het door hem met klager gevoerde telefoongesprek tot geen andere conclusie leiden dan dat ook in deze specifieke zaak aan de rechter gemanipuleerd audio materiaal is gepresenteerd met het doel klager te laten veroordelen voor strafbare feiten, welke hij nooit heeft gepleegd.

59. Daarnaast mag in deze zaak als nieuw onderzoeksgegeven ook niet onvermeld blijven dat de zogenaamde voorgenomen moord in Kentucky in de Verenigde Staten nooit tot een strafvervolgning heeft geleid van wie dan ook. Opvallend in dit verband is de verklaring van een medewerker van de FBI in het Verenigd Koninkrijk, Malcolm Miatt. In een verklaring van 3 juli 2006 schrijft hij het volgende in antwoord op vragen van de advocaat van klager

“I was indeed talking to your client since he arrived in Britain in 1994 with regard to helping the U.S. authorities. I felt the information he had would be helpful to the U.S. I have an ongoing relationship with the U.S. FBI since 1983. I am now so concerned about the case that I will talk about this matter even though it could place me in danger.

I want to emphasize that the FBI never could have talked to Mr. Baybasin if there would have been ongoing investigations or charges relating to Mr. Baybasin in the United States. Would that have been the case, then the FBI would not have been able to talk to Mr. Baybasin.(---)

More recently, I have particularly asked the FBI if there were any warrants against Mr. Baybasin with regard to the Kentucky murder as you described. I was told categorically that there were no warrants whatsoever relating to Mr. Baybasin in the United States. I even asked the FBI to find out more precisely about this Kentucky case and I was told by a Kentucky FBI official that he has no knowledge about this case and that it is his strong belief that the Dutch suspicion was just nonsense.” (bijlage 39: verklaring

d.d. 3 juli 2006 van Malcolm Miatt)

V. Conclusie

60. Op grond van al het voorgaande moet worden geconcludeerd dat door (diverse) Nederlandse en Turkse ambtenaren misdrijven jegens klager zijn gepleegd, althans dat een ernstige verdenking daaromtrent is gegeven

De feiten en omstandigheden waarop deze verdenking berust, vormen afzonderlijk en in onderling verband gezien:

- het arrest d.d. 30 juli 2002 van het Gerechtshof te 's Hertogenbosch met aanvulling van de bewijsmiddelen (bijlage 5);
- het Turkse Aanvullend Rapport van Hüseyin Celebi (bijlage 6: EK RAPOR, Ankara, januari 2007);
- een telefoonmemo van 15 juli 1997 van het ministerie van justitie, IND (bijlage 4)
- de schriftelijke verklaringen van Burhan Kazmali van 11/12 december 2007 (bijlage 8) en 15 april 2008 (bijlage 19) waarin weergegeven de verklaringen van horen zeggen van Necdet Menzir, Mehmet K., Mustafa Y. en X3, de technicus bij de Politie Istanbul;
- de videoverklaring d.d. 10 januari 2008 van de oud politiefunctionaris Mehmet K. (bijlage 15 te vertonen in besloten zitting);
- de videoverklaring d.d. 10 januari 2008 van de jongen Mustafa Y. (bijlage 16, te vertonen in besloten zitting);
- de videoverklaring d.d. 29 april 2008 van X2 (bijlage 20 te vertonen in besloten zitting);
- de bandopname van de verklaring d.d. 1 mei 2008 van X2 tegenover Klaas Langendoen (bijlage 20 af te luisteren in besloten zitting);

- de video verklaring d.d. 11 januari 2008 van Burhan Kazmali (bijlage 9);
- proces-verbaal van de terechtzitting d.d. 13 oktober 2004 van de Rechtbank voor zware strafzaken te Bakirköy, dossiernr. 2001/429 (bijlage 31)
- verklaring d.d. 10 en 11 januari 2008 van Yavuz Yavuztürk tegenover Klaas Langendoen (bijlage 32);
- proces-verbaal van de terechtzitting d.d. 1 juli 2002 van de Rechtbank voor Zware Straffzaken te Bakirköy (bijlage 33);
- de brief d.d. 5 april 2007 van mr. J.A. Knijff, advocaat van mr. J. Demmink (bijlage 17);
- Twee officiële Turkse document met inreisdata van mr. J. Demmink (bijlage 18);
- de schriftelijke verklaring van 1 mei 2008 van Burhan Kazmali (bijlage 40);
- de schriftelijke verklaring van Ahmed Aytakin van 8 januari 2007 met daarin neergelegd de verklaring van de bij het onderzoek betrokken Turkse politieman X1 met video verklaring van Mehmet Aytakin van 10 januari 2008 (bijlage 10);
- de schriftelijke verklaring d.d. 20 december 2006 van de Duits-Turkse onderzoeksjournalist Mehmet Salih Çeviker (bijlage 11);
- de verklaring d.d. 18 november 2005 van Ali Homan Ghazi (bijlage 12);
- de verklaring d.d. november 2005 van Ibrahim Pekgöz (bijlage 13);
- de verklaring d.d. 12 april 2006 van een anonieme buitenlandse veiligheidsfunctionaris (bijlage 14);
- de verklaring d.d. 18 augustus 2006 van E. Meir D. (bijlage 37);
- proces-verbaal van de verklaring van E. Meir D. ter zitting d.d. 8 oktober 2007 van de Afdeling Bestuursrecht van de Raad van State (bijlage 38)

- deskundigenrapport 11 april 2003 van Barry G. Dickey (bijlage 21);
- onderzoeksrapport d.d. 27 juni 2004 van ing. J.W.M.

van de Ven (bijlage 22);

- onderzoeksverslag d.d. 6 december 2004 van John Beerends, TNO Telecom te Delft (bijlage 23) .
- deskundigenrapport d.d. 15 oktober 2006 van Schlomo Peller (bijlage 24)
- rapport d.d. 25 augustus 2003 van Price Waterhouse Coopers, A & K-analyse op een vijftal interceptie organisaties en –systemen (bijlage 26);
- brief d.d. 15 april 2002 van Necmettin Yildiz (bijlage 35);
- verklaring d.d. 30 mei 2005 van Ilie Priescu (bijlage 36);
- verklaring d.d. 3 juli 2006 van Malcolm Miatt (bijlage 39).

De verdenking betreft samengevat het in georganiseerd verband manipuleren van audio materiaal en het vervalsen van processen-verbaal met beweerdelijk in Nederland afgeluisterde telefoongesprekken met het doel een met de waarheid strijdig beeld te creëren dat klager ernstige strafbare feiten zou hebben gepleegd. Deze vervalste processen-verbaal zijn waar nodig aangevuld met in Turkije onder marteling verkregen beschuldigingen jegens klager (o.a. van de medeverdachten Priescu en Korkut) - in het geval van Yavuztürk is dit niet gelukt - danwel getuigenissen van niet bestaande slachtoffers (Mehmet Celik), waarna ze in een in Nederland geïnitieerde strafprocedure als bewijs aan de rechter zijn voorgelegd. Op grond van deze valse beschuldiging en bewijsvoering is klager van zijn vrijheid beroofd en tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld.

Dergelijk handelen moet worden gekwalificeerd als het uitlokken resp. (mede) plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, alsmede van al die misdrijven die in direct verband staan met voornoemde misdrijven, te weten meened (art. 207, lid 2), valsheid in geschrifte (artt. 225 jo. 226) en 227), niet melden wederrechtelijke vrijheidsberoving (art. 368, lid 1 sub 2) schending van geheimen en andere ambtsmisdrijven, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling enzovoort.

61. Deze jegens klager gepleegde misdrijven zijn alle een sequeel van (geheime) afspraken tussen Nederland en Turkije uit 1996/1997, teneinde (aldus de toenmalige Turkse minister-president Tansu Ciller) klager “het zwijgen op te leggen”.

Onduidelijk is (nog) of en in hoeverre de toenmalige Nederlandse minister van justitie mevrouw mr. Winnie Sorgdrager persoonlijk was betrokken bij het maken resp. uitvoeren van voormelde (geheime) afspraken ten aanzien van de vervolging van klager. Vast staat echter dat in ieder geval de justitie-ambtenaar Joris Demmink (thans als Secretaris-Generaal de hoogste ambtenaar op het ministerie van justitie) aan het begin staat van de keten van de jegens klager gepleegde misdrijven, zulks teneinde te voorkomen dat hij – Demmink – in Turkije ter zake van pedofilie zou worden vervolgd.

Voorts staat vast, althans is het hoogst aannemelijk op grond van voormelde rapportage, dat mr. J. Demmink de misdrijven jegens klager heeft gepleegd samen en in vereniging met de officier van justitie mr. H.M.P. Hillenaar als directe uitvoerder.

Tegen de vele bij een en ander betrokken andere (Nederlandse) ambtenaren, die misdrijven jegens klager hebben gepleegd (zoals met name ook de tolken/vertalers van de voor het bewijs gebezigde telefoongesprekken), zal hierna aangifte worden gedaan in de vorm van aangifte tegen NN, aangezien hun identiteit voorshands nog onvoldoende vast staat.

Het handelen van mr. J. Demmink, zoals thans gedetailleerd beschreven door de getuigen Mehmet K. en Mustapha Y. levert niet alleen een verdenking op van seksueel misbruik van minderjarigen beneden de 16 jaar, maar door de op het slachtoffer uitgeoefende dwang tevens de verdenking van “*verkrachting*” en/ “*of feitelijke aanranding van de eerbaarheid*” en/of het tezamen met anderen plegen van “*ontucht met misbruik van gezag*”, strafbaar gesteld in de artikelen 242 en 246 en 249 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht.

VI. Weigering nader strafrechtelijk onderzoek

62. In zijn brief van 13 juli 2007 heeft de Hoofdofficier van Justitie, Hoofd Landelijk Parket, aan de advocaten van klager meegedeeld geen aanleiding te zien om op basis van de gedane aangifte een opsporingsonderzoek te gelasten of tot vervolging over te gaan (vgl. bijlage 2 : brief d.d. 13 juli 2007 van mr. A.J.A.M. Nieuwenhuizen). Samengevat komt de reden van de weigering er op neer dat het Openbaar Ministerie de Turkse autoriteiten niet om rechtshulp kan verzoeken zolang niet is gebleken van feiten en omstandigheden welke een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit opleveren (ibidem, p.15). De Hoofdofficier van Justitie van het Landelijk Parket achtte dergelijke feiten en omstandigheden niet aanwezig, althans niet aannemelijk geworden. Hiermee weigerde de hoofdofficier van justitie te voldoen aan het dringende en herhaalde verzoek van de advocaten van toen aangever, thans klager, om bij de Turkse autoriteiten het hiervoor bedoelde EK Rapor op te vragen. Impliciet werd hiermee ook het verzoek afgewezen om de door de journalist Burhan Kazmali geïnterviewde ex chef van politie Necdet Menzir en politieman M.K. als getuige te horen middels een officieel rechtshulpverzoek aan Turkije.

Ook het aanbod van de getuige Burhan Kazamli om op het parket te Rotterdam te verklaren over zijn wetenschap terzake, werd afgewezen, omdat getwijfeld werd aan zijn reden van verhindering om op een eerder gemaakte afspraak op dinsdag 26 juni 2007 op het Parket te Rotterdam te verschijnen (ibidem, p. 12). Toen Kazmali namelijk op vrijdagavond 22 juni 2007 het vliegtuig wilde nemen van Istanbul naar Amsterdam is hij ter plaatse aangehouden voor verhoor. Hij miste vanwege dit incident zijn vliegtuig en daarmee de door de advocaat van klager voor hem gemaakte afspraak op het Parket te Rotterdam.

Kazmali beschrijft dit gebeuren als volgt:

“Op 24 mei 2007 is door de Yalova gouverneur, hoofdbureau van politie te Yalova het paspoort uitgegeven, dat ik heb gebruikt. Paspoortnummer: 086713. Bij het visumverzoek aan het Nederlandse consulaat(---) is een verzekeringsbewijs overgelegd van de verzekeringsmaatschappij AIG Sigorta şirketi aracılığıyla Yurt Dışı Vize Sağlık Sigorta Şirketine müracaat van 12 juni 2007 onder nr.99909000 0527018. Het adres van het hotel in Amsterdam was: Hotel Dorintel Amsterdam, Stationsplein 2W951 Schiphol Oost 1117 CE Nederland. Ik had bij mij: een laptop van het merk Beko met het nummer 196453231 blauw van kleur, 2 Sony opname-apparaatjes, een Fuji professioneel fototoestel, 1 Nokia handtelefoon nr. 8800 en 1 digitale Sony camera, een apparaat om kaart te lezen, dossiers en documentatie.

op vrijdag 22 juni 2007 omstreeks 19.45 uur - 20.00 uur, kwamen veiligheidsbeambten in burger naar mij toe. Zij zeiden mij dat ik met hen mee moest gaan voor het beantwoorden van enkele vragen. Om het een en ander uit te leggen moest ik met hen mee naar het hoofdbureau van politie. Van de reisorganisatie kreeg ik al mijn bagage weer terug, welke ik heb meegenomen naar het politiebureau. Er zijn mij vragen gesteld over een telefoonnummer dat mij toebehoort, te weten het nummer: 0532.4678100. Er was een rechterlijk bevel tot technische interceptie van deze telefoon. Ik ben er niet helemaal zeker van of zij mij nu zeiden informatie van de Nederlandse politie te hebben gehad of van andere Nederlandse instituties, maar de informatie was in ieder geval vanuit Nederland gekomen. Men wilde bevestiging hebben van bepaalde door mij gevoerde telefoongesprekken. De politie liet mij een officieel

document zien met toestemming van het Şişli-gerecht. Ze lieten me dat lezen. Dat document was afgegeven op 16 juni 2007. (---)Ik las in dit gerechtelijke bevel dat mijn nummer was bevestigd en dat toestemming werd gegeven tot het afluisteren van mijn telefoongesprekken. Zij vertelden mij toen dat het verzoek uit Nederland was gekomen. Op 16 juli 2007 vertelden zij mijn advocaat dat het verzoek niet op schrift stond maar mondeling was binnengekomen en dat de interceptie 'noodzakelijk' werd geacht.

7. De 5 politiemensen die mij vragen stelden, hadden de schriftelijke uitwerking van afgeluisterde telefoongesprekken voor zich liggen. Ik heb hen gezegd dat ik journalist was en vanzelfsprekend met iedereen wilde spreken. Ze hebben eigenlijk alleen maar vragen gesteld over mijn telefoongesprekken met Huseyin Baybasin in Nederland. Ik bevestigde hen gesprekken met hem te hebben gevoerd. Ik zei dat ik nog steeds gesprekken met hem in de gevangenis in Nederland voerde. (---)Ik vertelde hen dat Huseyin onrechtvaardig en in strijd met de wet was behandeld. Ik vertelde hen dat Huseyin onwettig was behandeld door een samenwerking van Turkse en Nederlandse personen en instituties. Ik vertelde hen ook dat er volgens mij op staatsniveau onderhandelingen plaatsvonden om zijn geschiedenis geheim te houden. Dat is de reden waarom ik het onderzoek ben gestart. De bedoeling was de resultaten van mijn onderzoek in mijn krant te publiceren. (---) (bijlage 40: verklaring van Burhan Kazmali van 1 mei 2008)

63. Op het herhaalde aanbod van de advocaten van klager om de getuigen Meyer E. D., mr. M.N. Aytakin, Mehmet Salih Ceviker naar Nederland te laten komen om vragen te beantwoorden over hun bij de aangifte gevoegde schriftelijke verklaringen wordt in de

afwijzing aangifte van 13 juli 2007 in het geheel niet ingegaan (deze aanbiedingen staan verwoord in de brieven van klagers advocaat van 20 en 26 juni 2007 en 3 en 11 juli 2007 met bijbehorende bijlagen, **bijlage 41**). In relatie tot deze getuigen vermeldt de afwijzing slechts: *“Naar de onregelmatigheden die zouden hebben plaats gevonden rond de gijzeling van Mehmet Celik, de heroïnezaak en de Kentucky-zaak, zal geen nader onderzoek worden gedaan, omdat in de aangifte niet de relatie wordt gelegd met strafbare feiten die zouden zijn gepleegd door mrs. Demmink of Hillenaar”* (zie bijlage 2, p.14). In antwoord hierop volstaat klager met het verwijzen naar hetgeen hierboven sub II, III en IV is opgemerkt en benadrukt nogmaals dat de aangifte en ook deze klacht zich niet alleen tegen mr. Demmink en mr. Hillenaar richt(t)en, maar mede tegen alle NN beampten die hebben meegewerkt aan de realisatie van de jegens klager gepleegde strafbare feiten. Het is helder dat het het Landelijk Parket aan animo en/of mogelijkheid ontbreekt om in eigen geledingen nader onderzoek te verrichten naar de in de aangifte van 10 april 2007 en in deze klacht beschreven zeer ernstige strafbare feiten. Aan de thans bekende feiten en omstandigheden zoals namens klager naar voren gebracht, kan het niet liggen. Deze vormen zondermeer zware aanwijzingen voor gepleegde en gecontinueerde strafbare feiten jegens ondermeer klager op grond waarvan in een Rechtstaat nader onderzoek niet mag uitblijven.

De afwijzing van het verzoek tot nader onderzoek en vervolging baseert zich in feite op de aanname dat de door klager aangedragen documenten en getuigen mogelijk vals zijn respectievelijk bij voorbaat onbetrouwbaar. Dit is een onjuiste aanname. De sub V gegeven niet limitatieve opsomming van door klager geproduceerd bewijsmateriaal omvat naast rechterlijke uitspraken en zittingsverslagen, vele onthullende getuigenverklaringen over de wijze waarop het bewijs in de strafzaak van klager intentioneel en valselijk in elkaar is gezet, alsmede de redenen hiervan. Het betreft hier niet slechts verklaringen

van horen zeggen, maar ook schriftelijke en op video- en geluidsband vastgelegde getuigenverklaringen van direct betrokken functionarissen en burgers. De betreffende functionarissen vrezen niet zonder grond voor hun veiligheid wanneer hun naam als getuige in deze publiek gemaakt zou worden. Het merendeel van de aangevoerde getuigen heeft zich echter bereid getoond ten overstaan van de rechter of een officiële rogatoire commissie over de door hen afgelegde verklaring nadere vragen te beantwoorden. Ook hebben ze er geen bezwaar tegen wanneer hun identiteit vertrouwelijk bekend wordt gemaakt aan rechterlijke colleges die de zaak moeten beoordelen. Ik doel hier op de ex-politiefchef van Istanbul, Necdet Menzir, de ex-politieman Mehmet K., de politiefunctionaris X2 en de jongen Mustafa Y. De advocaten Aytakin, Necmettin Yildiz, de journalisten Kazmali en Ceviker, de burgers Yavüztürk, Ghazi, Pekgöz, de Israëlische luitenant kolonel E.Meir D. en de diverse deskundigen die onderzoek verrichtten op de kopiebanden, zijn zelfs bereid naar Nederland te reizen om hier door het onderzoeksteam te worden gehoord over hun wetenschap over deze zaak. Het Turkse EK rapport kan niet alleen worden opgevraagd bij de Turkse autoriteiten. De opsteller ervan, de Turkse onderzoeksjournalist en overheidsfunctionaris Huseyin Celebi is bereid tegenover de rechter of een officiële onderzoekscommissie vragen te beantwoorden over de door hem in het rapport neergelegde bevindingen. Het gaat hier derhalve om hard en evenzo verifieerbaar getuigenbewijs.

Ik wijs in dit verband op het bijgaande onderzoeksrapport van 29 mei 2008 van het onderzoeksbureau Langendoen Advies over de zaak en de hier gepresenteerde feiten. De conclusie van dit bureau is niet mis te verstaan:

“In het onderzoek tegen de heer Huseyin Baybasin zijn alle regels met betrekking tot “fair-play” overtreden. De rechten van de heer H. Baybasin zijn op grove wijze geschonden. Het onderzoek is een verzameling van onjuiste en

ongefundeerde beschuldigingen die vervolgens met bedrieglijke handelingen door opsporingsambtenaren worden gecomplementeerd. Valsheid in geschrifte meerdere malen gepleegd, evenals het op listige wijze samenstellen van geluidsbanden die de indruk moeten wekken als zijn het door verdachte gevoerde telefoongesprekken.

De conclusie die ik aan de hand van de informatie die ik o.a. heb gekregen tijdens mijn beide bezoeken aan Turkije is dat er in het onderzoek tegen uw cliënt op grove schaal is gefraudeerd.”

In zijn aanbeveling noemt hij het absoluut noodzakelijk dat er “*een onafhankelijk en eerlijk onderzoek wordt ingesteld.*” en dat “*de onderste steen in deze zaak boven komt*” (**bijlage 42: Rapport d.d. 29 mei 2008 van K.P. Langendoen, de pp. 66 en 67)**)

In samenhang met het overige sub II, II en IV naar voren gebrachte vormt het voorhanden en aan uw hof gepresenteerde en te presenteren materiaal meer dan voldoende feiten en omstandigheden voor de ernstige verdenking dat jegens klager de hierna volgende strafbare feiten zijn gepleegd, alsmede voor de conclusie dat klager een rechtstreeks belang heeft bij de vervolging ervan.

REDENEN WAAROM

Klager u verzoekt

a. hem en zijn advocaat kennis te laten nemen van de op deze

- zaak betrekking hebbende stukken,**
b. hem en zijn advocaat in de gelegenheid te stellen het beklag in raadkamer toe te lichten,
c. te bevelen dat de verlangde vervolging wordt ingezet van:

I. **mr. J. Demmink**, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie,

ter zake van:

1. pedofilie, als strafbaar gesteld in de artt. 244 en 245 jo. art. 5 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht, meermaals gepleegd sinds ten minste 1990 in Turkije en andere landen;
2. verkrachting en/ of feitelijke aanranding van de eerbaarheid en/of het tezamen met anderen plegen van ontucht met misbruik van gezag als strafbaar gesteld in de artikelen 242 en 246 en 249 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht, gepleegd in Turkije in de periode 1995-1998;
3. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving van Hüseyin Klager, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, gepleegd vanaf 1995 in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland, alsmede van al die misdrijven die sinds 1995 jegens klager zijn gepleegd in Nederland en/of elders en die (als uitgelokt en/of medegepleegd door mr. J. Demmink) in direct verband staan met voornoemde misdrijven, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meened (art. 207, lid 2), valsheid in geschrifte (artt. 225 jo. 226) en 227), niet melden wederrechtelijke vrijheidsberoving (art. 368, lid 1 sub 2) schending van geheimen en andere ambtsmisdrijven, misdrijven tegen het leven gericht en mishandeling;
4. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens klager, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

II. **mr. H.M.P. Hillenaar**, officier van justitie,

ter zake van:

1. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving van Klager, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, gepleegd vanaf 1995 in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland, alsmede van al die misdrijven die sinds 1995 jegens klager zijn gepleegd in Nederland en/of elders en die (als uitgelokt en/of medegepleegd door mr. H.M.P. Hillenaar) in direct verband staan met voornoemd misdrijf, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend)
2. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens klager, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

III. **NN**,

ter zake van:

1. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving, alsmede van alle overige jegens klager sinds 1995 in en buiten Nederland gepleegde misdrijven in het kader van bovenvermeld complot, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meineed (art. 207, lid 2), valsheid in geschrifte (artt. 225 jo. 226) en 227), niet melden wederrechtelijke vrijheidsberoving (art. 368, lid 1 sub 2) schending van geheimen en andere ambtsmisdrijven, misdrijven tegen het leven gericht en mishandeling;
2. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens klager, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

Amsterdam, 30 mei 2008

Hüseyin Baybasin
A.G. van der Plas)

(mr.